

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเป็ยมสุวรรณวิทยา ที่เรียนรู้แบบร่วมมือ และแบบเน้นปฏิบัติ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวกับการฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ การเรียนรู้แบบร่วมมือ และแบบเน้นปฏิบัติ หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับงานวิจัย โดยนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

1. ทฤษฎีการออกเสียงภาษาอังกฤษ
  - 1.1 ความหมายของทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ
  - 1.2 หลักการออกเสียงภาษาอังกฤษ
  - 1.3 จุดประสงค์ของการออกเสียงภาษาอังกฤษ
  - 1.4 ความสำคัญของการออกเสียงภาษาอังกฤษ
  - 1.5 องค์ประกอบสำคัญของการออกเสียงภาษาอังกฤษ
  - 1.6 ลักษณะของการออกเสียงภาษาอังกฤษ
  - 1.7 พื้นฐานที่ดีในการออกเสียงภาษาอังกฤษ
  - 1.8 การวัดผล ประเมินผลการออกเสียงภาษาอังกฤษ
2. การเรียนรู้แบบร่วมมือ
  - 2.1 ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ
  - 2.2 ความหมายการเรียนรู้แบบร่วมมือ
  - 2.3 องค์ประกอบการเรียนรู้แบบร่วมมือ
  - 2.4 บทบาทของครู และนักเรียนในการเรียนรู้แบบร่วมมือ
  - 2.5 ขั้นตอนในการเรียนรู้แบบร่วมมือ
  - 2.6 การวัดผล ประเมินผลการเรียนรู้แบบร่วมมือ
3. การเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ
  - 3.1 ทฤษฎีการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ
  - 3.2 ความหมายการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ
  - 3.3 องค์ประกอบการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ

- 3.4 บทบาทของครู และนักเรียนในการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ
- 3.5 ขั้นตอนในการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ
- 3.6 การวัดผล ประเมินผลการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ
- 4. เอกสารเกี่ยวกับหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
  - 4.1 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ที่ใช้ในการศึกษาวิจัย
  - 4.2 กระบวนการเรียนรู้ที่ใช้ในการจัดเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามคู่มือ ACTIVITY BOOK ของสำนักพิมพ์พัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.) ของแผนการจัดการเรียนรู้ NEW EXPRESS ENGLISH 3
- 5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีการออกเสียงภาษาอังกฤษ

นักภาษาศาสตร์ประยุกต์ได้จัดทฤษฎีและแนวคิด ในการออกเสียงภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับลักษณะธรรมชาติของภาษา ตามความเชื่อทางด้านจิตวิทยา ภาษาศาสตร์ มานุษยวิทยา และสังคมวิทยา ออกเป็น 4 แนวความคิด ซึ่งสอดคล้องกับ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2545, หน้า 15-17) ดังนี้

(1) ทฤษฎีและแนวคิดกลุ่มประจักษ์นิยม (empiricist) หรือกลุ่มพฤติกรรมนิยม (behaviorism) ที่เน้นการตอบสนองต่อสิ่งเร้าและแนวคิดทฤษฎีโครงสร้างกลุ่ม ที่เชื่อว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นเรื่องของนิสัยและความเคยชิน ประเด็นสำคัญในแนวคิดนี้ คือ

(1.1) การออกเสียงภาษาอังกฤษ คือ ภาษาพูด มิใช่ภาษาเขียน เพราะการออกเสียงนั้นเริ่มต้นจากการพูด เด็กจะเรียนรู้ภาษาพูดก่อน โดยการเลียนแบบจากผู้ใหญ่ ในการสอนจึงเริ่มจากการฟังหรือการออกเสียงพูดก่อน

(1.2) การออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นเรื่องของนิสัยและความเคยชินที่จะต้องมีการฝึกฝนจนสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างอัตโนมัติ ในการสอนจึงควรให้ผู้เรียนมีโอกาสเลียนแบบผู้สอนบ่อยๆ จนจำได้และสามารถนำมาพูดโต้ตอบได้

(1.3) การออกเสียงภาษาแต่ละภาษามีโครงสร้างที่แตกต่าง ในการสอนจึงควรเตรียมบทเรียนทั้งในด้านการออกเสียง โครงสร้างทางไวยากรณ์ และจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาให้มาก โดยเฉพาะในส่วนที่แตกต่างกัน

(2) ทฤษฎีและแนวคิดกลุ่มเหตุผลนิยม (rationalist) เป็นกลุ่มที่รับแนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้การปรับรูปแบบโครงสร้างของความรู้ที่ติดตัวมา และแนวคิดจากทฤษฎีภาษาศาสตร์

กลุ่ม ไวยากรณ์ปริวรรตที่เชื่อว่าเด็กมีความสามารถที่จะใช้และเข้าใจการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน เนื่องจากในสมองมีกลไกที่จะวิเคราะห์ข้อมูล และการใช้กฎเกณฑ์การออกเสียงภาษาอังกฤษได้ ประเด็นสำคัญของแนวคิดนี้ คือ

(2.1) การออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ มนุษย์สามารถสร้างประโยคต่างๆ จากกฎเกณฑ์ขึ้นใช้ได้โดยไม่จำกัด

(2.2) ไวยากรณ์ของทุกภาษามีลักษณะเป็นสากล

(2.3) มนุษย์มีความสามารถที่จะเรียนรู้ได้ ผู้เรียนได้ฝึกแสดงออก

(3) ทฤษฎีและแนวคิดเพื่อการสื่อสาร (communicative approach) เน้นความรู้ความสามารถในการติดต่อสื่อสารของบุคคลในสถานการณ์ต่างๆ โดยเชื่อว่าการเรียนรู้การออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นลักษณะเฉพาะที่คิดตัวมา เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นในสมอง ประเด็นสำคัญของแนวคิดนี้ คือ ความรู้ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ เป็นศักยภาพของแต่ละบุคคล และการแสดงพฤติกรรมการออกเสียงภาษาอังกฤษ เป็นการนำความรู้ความสามารถทางการออกเสียงมาใช้ให้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์

(4) ทฤษฎีและแนวคิดกลุ่มมนุษยนิยม (humanistic approach) เน้นความสำคัญของผู้เรียนในแง่อารมณ์ ความรู้สึก ประเด็นสำคัญของแนวคิดนี้ คือ

(4.1) ให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจตนเอง ยอมรับตนเอง และสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างเป็นอิสระ ลดการปกป้องตนเองลง

(4.2) จัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ผู้เรียนรู้สึกปลอดภัยจากความล้มเหลว จากการถูกลงโทษ ร่วมแลกเปลี่ยนความรู้สึก ความสนใจ ความจำ และจินตนาการ

(4.3) ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมเลือกกิจกรรมและสื่อที่ใช้ในห้องเรียน ทำให้เป็นประโยชน์ในการออกเสียงและการสื่อสารระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน

(4.4) ในการดำเนินกิจกรรม ผู้สอนต้องช่วยให้ผู้เรียนได้แสดงออกด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียน และผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมที่ได้เรียนรู้

1. ความหมายของทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ

ผู้ที่มีความเชี่ยวชาญด้านทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้ ประเสริฐ จันทรอุตม (2549, หน้า 8) กล่าวว่า ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษคือความสามารถในการสื่อสารความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ซึ่งมีกระบวนการคล้ายกับการถอดรหัส หมายถึง ผู้เขียนจะเป็นผู้ส่งรหัสและคนอ่านจะเป็นผู้ถอดรหัส กระบวนการนี้จะดำเนินการไปอย่างช้าๆก่อนในครั้งแรก เมื่อมีการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญแล้ว ผู้อ่านจะสนใจ

มุ่งไปจับประเด็นความคิดของผู้เขียนแทน การออกเสียงกับความคิดเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องซึ่งกันและกันจนไม่สามารถแยกออกจากกันได้

สุนันทา แก้วพันธ์ช่วง (2550, หน้า 4-5) ได้ให้ความหมายว่า ทักษะการออกเสียงหรือการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิดความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการออกเสียงหรือการพูดจึงมีความสำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และได้กล่าวเพิ่มเติมว่า สำหรับการเรียนภาษา การออกเสียงหรือการพูดนั้น เป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ข่าวสาร โดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง กิริยาอาการ โดยต้องมีความรู้เกี่ยวกับเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์และวัฒนธรรม ผู้ที่ออกเสียงหรือพูดจะต้องใช้กลวิธีในการออกเสียงหรือพูดในการใช้สื่อสารให้เกิดประสิทธิภาพ

Gray (2005 อ้างถึงใน ประเสริฐ จันทร์อุดม, 2549, หน้า 8) กล่าวว่า ทักษะการออกเสียง คือ การเข้าใจภาพของผู้เขียนและของสิ่งพิมพ์นั้นโดยมีประสบการณ์ของผู้อ่านช่วยทำให้เกิดทักษะ และการอ่านมีกระบวนการ 4 ระดับคือ การรับรู้ ความเข้าใจความคิดรวบยอด การตัดสินใจ คิดหาเหตุผล และการนำแนวคิดใหม่ที่ได้รับมาผสมผสานกับความรู้ที่มีอยู่

Hildreth (2006 อ้างถึงใน สุนันทา แก้วพันธ์ช่วง, 2550, หน้า 4-5) กล่าวว่า ทักษะการออกเสียง คือ กระบวนการทางสมองที่จะแปลสัญลักษณ์ต่างๆ ที่มองเห็นให้เกิดความรู้ความเข้าใจอย่างถ่องแท้

จากความหมายของทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ สรุปได้ว่า ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ หมายถึง กระบวนการสื่อสารระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ที่ทำให้เกิดความสามารถในการส่งสารหรือสื่อสาร ด้วยการพูดทำให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน ทำให้การส่งสารหรือสื่อสารนั้นประสบความสำเร็จ

2. หลักการออกเสียงภาษาอังกฤษ

เสงี่ยม ไตรรัตน์ (2553, หน้า 17) ได้กล่าวถึงหลักการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยได้กล่าวถึงหลักการทางภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

(1) การศึกษาเรื่องเสียงควรเป็นสิ่งแรก แต่ไม่ควรเน้นการศึกษาถึงเสียงใดๆ ควรเน้นการออกเสียงภาษาอังกฤษจริง ๆ ที่พูดเป็นคำหรือประโยค พยายามเน้นให้ผู้พูด ออกเสียงมีระดับเสียงมีการเน้นหนักและจังหวะการพูดเหมือนเจ้าของภาษา

(2) นักเรียนควรเรียนรู้จากตัวอย่างต่าง ๆ และเข้าใจถึงระบบของการออกเสียงภาษาอังกฤษ

(3) การศึกษารูปแบบของการออกเสียงภาษาอังกฤษควรฝึกให้เป็นนิสัยและใช้ได้อย่างอัตโนมัติ

(4) การสอนคำศัพท์ควรจะสอนในบริบทหรือสถานการณ์ต่างๆ ไม่ควรสอนคำเดี่ยวๆ

(5) กิจกรรมในห้องเรียนควรเป็นการออกเสียงภาษาอังกฤษเหมือนภาษาที่ใช้ในชีวิตจริง

(6) เนื้อหา ภาษาหรือบทสนทนาที่ฝึกควรเป็นการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และในระยะเริ่มต้น บทสนทนาควรจะสั้น

(7) นักเรียนควรมีโอกาสได้ฟังเจ้าของภาษาหรือเทป การสอนจังหวะเสียง การเน้นเสียง การอ่านและการพูดไม่ควรจะซ้ำเกินไปจนผิดธรรมชาติ เพราะจะทำให้ นักเรียนเกิดความคิดผิดๆ ในท่วงทำนองการออกเสียงในภาษาต่างประเทศ

(8) การสอนรูปแบบของประโยคใหม่ ควรออกเสียงและฝึกควบคู่ไปกับคำศัพท์ที่นักเรียนรู้อยู่แล้ว

(9) การออกเสียงภาษาอังกฤษหรือการเรียนรู้ภาษาคือ การฝึกโครงสร้างภาษาจนเป็นนิสัย โดยเริ่มจากการฟังและการพูด เน้นภาษาที่นำไปใช้ได้จริง ควรฝึกให้นักเรียนเกิดความเข้าใจกฎเกณฑ์ทางภาษาคด้วยตนเอง จากการออกเสียงซ้ำอย่างสม่ำเสมอ หรือจากความจริง จากการที่ได้ออกเสียงมากๆ หรือพบเห็นตัวอย่างที่มีรูปแบบไวยากรณ์เหมือนกันมาก

(10) ศัพท์และโครงสร้างที่ได้ออกเสียงหรือเรียนรู้มาควรได้ทบทวนอย่างสม่ำเสมอ

(11) นักเรียนจะได้ฟังและฝึกออกเสียง ฝึกพูดให้มาก ๆ ในสถานการณ์ที่เป็นจริง เหมือนการพูดในภาษาแม่ เช่น การออกเสียงในการปฏิบัติตามคำสั่ง ฟังเพื่อออกเสียงได้ตอบ ฟังเพื่อออกเสียงในการตอบคำถาม หรือพูดแสดงความคิดเห็น เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย

(12) การออกเสียงภาษาอังกฤษควรคำนึงถึงความเหมาะสม นักเรียนควรได้เรียนรู้คำศัพท์และโครงสร้างได้บ้าง ก่อนนำภาษาไปใช้ในการสื่อสาร

(13) การพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ ควรเริ่มต้นด้วยทักษะการฟังพูด แล้วจึงฝึกทักษะการอ่านและการเขียน

ในหลักการออกเสียงภาษาอังกฤษ ผู้เรียนควรเรียนรู้เรื่องเสียงของภาษาเป็นอันดับแรกจากตัวอย่างเพื่อให้เข้าใจมากยิ่งขึ้น มีการฝึกฝนอยู่เป็นประจำ มีโอกาสได้ฟังเสียงเจ้าของภาษา เนื้อหาที่เหมาะสมกับผู้เรียน โดยฝึกฝนจากคำศัพท์ง่ายๆ ไปประโยคที่ยากขึ้น การฝึกฝนของผู้เรียน โดยได้ประสบการณ์จริงจึงสามารถทำให้ผู้เรียนเรียนรู้การออกเสียงภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น

3. จุดประสงค์ของการออกเสียงภาษาอังกฤษ

สุรณี แก้วกลม (2548, หน้า 7) การจำแนกจุดมุ่งหมายของการอ่านมี 4 ประการ กล่าวคือ

(1) การออกเสียงเพื่อให้เกิดความรู้ เป็นการออกเสียงเพื่อการค้นหาคำตอบในสิ่งที่ต้องการ เพื่อนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ เช่น การเขียนแบบเรียน หรือตำราทางวิชาการ

(2) การออกเสียงเพื่อให้เกิดความบันเทิง เป็นการออกเสียงเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ เช่น การอ่านนวนิยาย เรื่องสั้นหรือนิทาน เป็นการอ่านในยามมีเวลาว่างจากการทำงาน

(3) การออกเสียงเพื่อการปรับปรุงบุคลิกภาพ การอ่านที่ก่อให้เกิดความรู้ ความคิด ตลอดจนทัศนคติที่ดี คนที่อ่านมากย่อมรู้มาก และเป็นที่ยอมรับของคนในสังคม การออกเสียงจึงสามารถช่วยในการพัฒนาบุคลิกภาพได้เป็นอย่างดี

(4) การออกเสียงเพื่อความคิดที่แปลกใหม่ ซึ่งก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ เป็นการพัฒนาสมองอีกทางหนึ่ง

ทิสนา เขมมณี (2548, หน้า 358) ได้กล่าวถึง จุดมุ่งหมายและประโยชน์ในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ดังนี้

(1) ทำให้เกิดการผ่อนคลายความตึงเครียด ซึ่งไม่สามารถแสดงออกมาได้ และการออกเสียงทำให้ได้ระบายความรู้สึก สิ่งที่ต้องคิดที่ต้องการ แล้วสื่อสารออกมา

(2) ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้วิธีการหนึ่ง ทำให้ได้ฝึกปฏิบัติการออกเสียงด้วยตนเอง

จากจุดประสงค์ของการออกเสียงภาษาอังกฤษ สรุปได้ว่า การออกเสียง ไม่ได้มีจุดประสงค์เพื่อสิ่งที่เป็นความรู้ทางวิชาการเพียงด้านเดียวเท่านั้น แต่หมายรวมถึง เพื่อการพัฒนาทักษะอื่นๆ ด้วย เช่น เป็นไปในลักษณะการปรับทัศนคติ การให้ความบันเทิง และเรื่องของการสร้างบุคลิกภาพ และคุณลักษณะที่ดีแก่ตนเองอีกด้วย

4. ความสำคัญของการออกเสียงภาษาอังกฤษ

การออกเสียงมีความสำคัญและเป็นทักษะที่จำเป็นในการเรียนรู้ หากผู้เรียนอ่านไม่ได้หรืออ่านไม่ออกจะทำให้การเรียนแต่ละครั้งจะพบปัญหาและอุปสรรคมากมาย ซึ่งสอดคล้องกับ กนกวรรณ อินทรสุด (อ้างถึงใน Fox, 2008, p.1) ได้ให้ความสำคัญของการออกเสียงภาษาอังกฤษไว้หลายประการ โดยสรุปได้ ดังนี้

(1) การออกเสียงภาษาอังกฤษนั้นช่วยให้เราได้เรียนรู้และพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษให้มากขึ้นจากการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ

(2) ผู้อ่านได้เรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการออกเสียงคำศัพท์ใหม่จากการออกเสียงภาษาอังกฤษ

(3) การฝึกฝนการออกเสียงภาษาอังกฤษบ่อยๆช่วยให้ผู้อ่านสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว ชัดเจน และอ่านด้วยความมั่นใจมากยิ่งขึ้น

(4) การฝึกฝนการออกเสียงภาษาอังกฤษบ่อยๆ เป็นการสร้างนิสัยรักการอ่านของผู้อ่านได้

(5) การฝึกฝนการออกเสียงภาษาอังกฤษส่งผลให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในเรื่องของไวยากรณ์ และ โครงสร้างของประโยคได้อย่างถูกต้อง เพื่อให้ผู้อ่านได้ศึกษาเล่าเรียนในระดับสูงขึ้นไป

เทวี คุ้มกันต์ (2544, หน้า 1) กล่าวถึงความสำคัญของการออกเสียงไว้ว่า ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การออกเสียงจัดเป็นสิ่งที่เราใช้กันมากเป็นอันดับสองรองจากการฟัง เราใช้การพูดในการสื่อความหมายให้ผู้ฟังได้รับทราบข้อมูลหรือข่าวสาร การออกเสียงที่ดีย่อมมีผลต่อการดำเนินชีวิตในทุกสาขาอาชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาชีพครู ถ้ารู้จักนำเสนอข้อมูลให้แก่ นักเรียนได้อย่างน่าสนใจ ถูกต้องและเหมาะสม ย่อมทำให้บรรยากาศในการเรียนการสอนเกิดความ สนุกสนาน และช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนได้อย่างหนึ่ง การออกเสียงจึงมีความสำคัญมาก

จากความสำคัญของการออกเสียงภาษาอังกฤษข้างต้น สรุปได้ว่า การออกเสียงเป็นการสื่อความหมายที่มีคุณค่า อย่างยิ่งในการดำเนินชีวิตของคน เพราะว่าการออกเสียงเป็นสิ่งที่ทำได้ไม่ยาก ประหยัด มีประโยชน์ ไม่ว่าจะเป็นการประชุมอภิปราย การแสดงความคิดเห็น ล้วนแต่มีการออกเสียงเป็นปัจจัยสำคัญทั้งสิ้น

5. องค์ประกอบสำคัญของการออกเสียงภาษาอังกฤษ

Cooper (2008, p.14-16) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการออกเสียง ได้แก่ ความสามารถในการใช้ภาษาพูด ทักษะคิด จุดมุ่งหมาย และสภาพทางกาย อารมณ์

(1) ความสามารถในการใช้ภาษาพูด (oral language) มีความสำคัญต่อความสามารถในการออกเสียง มีความเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิดกับประสบการณ์เดิม ผู้ออกเสียงที่พูดภาษาอังกฤษได้บ้างจะมีปัญหาในการเข้าใจความคิดต่างๆในการออกเสียงภาษาอังกฤษ

(2) ทักษะคิด (attitude) ผู้อ่านที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษจะไม่สามารถเข้าใจเรื่องราวที่ออกเสียงนั้นได้ดีเท่ากับผู้ที่ทัศนคติที่ดี และจะทำให้ไปขวางกั้นความสามารถที่มีอยู่ในตัวผู้อ่านได้

(3) จุดมุ่งหมาย (purpose) มีอิทธิพลโดยตรงต่อการออกเสียง เพราะเป็นเครื่องกำหนดทิศทางว่าควรออกเสียงอย่างไร และมีความลึกซึ้งเพียงใด

(4) สภาพทางกาย อารมณ์ (physical and emotional conditions) มีความสำคัญ และมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ทุกอย่างรวมถึงการออกเสียงด้วย คนอ่านสามารถออกเสียงได้ดีเมื่อมีสุขภาพที่ดี สายตาที่ดี รับประทานอาหารเพียงพอ และมีอารมณ์ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส

กฤษณีย์ ไวทยะวณิช (2545, หน้า 2) กล่าวถึงองค์ประกอบของการออกเสียง ดังนี้

(1) ผู้พูด คือ ผู้ที่ต้องแสดงออกถึงความรู้ ความคิด ความรู้สึก หรือความต้องการ ให้ผู้อื่นรับรู้ ผู้พูดต้องใช้ท่าทาง น้ำเสียง กิริยาท่าทาง ตลอดจนใช้อุปกรณ์ต่างๆ ประกอบ เช่น ภาพประกอบ ของตัวอย่าง หุ่นจำลอง หรือการสาธิต เพื่อให้การพูดบรรลุวัตถุประสงค์

(2) เนื้อหาสาระ คือ เนื้อเรื่องซึ่งอาจเป็นความรู้ ความต้องการ หรืออารมณ์ของผู้พูดที่ต้องการแสดงออก เนื้อหาสาระนั้น อาจเป็นการแจ้งให้ทราบ เล่าให้ฟัง ถามให้ตอบสิ่งให้ทำ หรือแนะนำให้คิด

(3) ผู้ฟัง คือ ผู้รับเนื้อหาสาระจากผู้พูด ผู้ฟังจะรับรู้เรื่องราวของผู้พูดได้มากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับความสนใจ ระดับความรู้ ความสามารถในการเข้าใจภาษา อายุและเพศ เป็นต้น ผู้ฟังอาจเป็นคนเดียวหรือกลุ่มคนก็ได้

6. ลักษณะของการออกเสียงภาษาอังกฤษ

สมพร มั่นตะสูตร (2534 อ้างถึงใน ประเสริฐ จันทร์อุดม, 2549, หน้า 10-12) ดังนี้

(1) การออกเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อเน้นความถูกต้องในการออกเสียง (Pronunciation) เช่น จังหวะ (rhythm) การเน้นเสียง (stress) ความสูงต่ำของเสียง (intonation) เป็นต้น ในกรณีที่เป็นการอ่านต้องรู้จักการอ่านตามฉันทลักษณ์อย่างถูกต้อง ไพเราะน่าฟัง มีน้ำเสียงสอดคล้องกับอารมณ์ของเนื้อเรื่อง หลักเกณฑ์สำคัญที่ผู้อ่านคำนึงถึง มีดังต่อไปนี้

(1.1) อัตราความเร็วในการเปล่งเสียง ควรมีลีลา จังหวะ ความเร็วที่เหมาะสม เพื่อให้คนฟังจะได้ฟังอย่างชัดเจนและเข้าใจได้ง่าย และต้องไม่อ่านช้าจนเกินไป

(1.2) ความชัดเจนของการออกเสียง เสียงที่เปล่งออกมานั้น ต้องมีความชัดเจน ไม่เสียงดังหรือเบาจนเกินไป มีความเหมาะสมกับผู้ฟัง

(1.3) ความถูกต้องชัดเจน สามารถออกเสียงได้ถูกต้องตามอักขรวิธี ตรงตามหลักภาษา ชัดถ้อยชัดคำ มีคำควบกล้ำที่ถูกต้อง

(1.4) ระดับเสียงควรมีเสียงสูงต่ำตามจังหวะและน้ำหนักของคำ

(1.5) การใช้เสียง ควรให้ถูกต้องตามสถานการณ์และบุคคลที่ฟังอยู่ ตลอดจนสถานที่และเรื่องที่อ่าน

(1.6) รู้จักทอดเสียงอ่านได้ตรงกับความหมาย และอ่านได้ถูกวรรคตอน

(1.7) ไม่อ่านตกคำ หรือเติมคำ

(1.8) มีไหวพริบปฏิภาณการจับใจความสำคัญในขณะที่อ่าน เกิดความรู้สึก
คล้อยตามเนื้อเรื่องที่อ่าน

(1.9) มีสมาธิในการอ่าน เพื่อให้การอ่านครั้งนั้นๆเกิดประโยชน์สูงสุด

(1.10) การถือหนังสือในเวลาอ่าน ไม่ควรยกหนังสือบังหน้าตัวเอง

7. พื้นฐานที่ดีในการออกเสียงภาษาอังกฤษ

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน (2525 อ้างถึงใน สุรณี แก้วกลม, 2548, หน้า 8) ได้กล่าวถึง
ปัจจัยในการสร้างพื้นฐานการออกเสียงที่ดีของผู้อ่าน มี 3 ประการ คือ

(1) ภูมิหลัง ผู้ออกเสียงที่ดีจะต้องมีความรู้รอบตัวเป็นอย่างดี หากผู้อ่านได้ออก
เสียงเรื่องใดแล้วไม่เข้าใจ อาจเป็นเพราะ ผู้อ่านขาดภูมิหลังที่ดีในเรื่องที่ออกเสียง

(2) ประสบการณ์ คือ การได้พบเห็น ได้คุ้นเคยกับเหตุการณ์หรือเรื่องราวต่างๆ
เมื่อผู้อ่านได้ออกเสียงเรื่องที่ตนเองเคยมีประสบการณ์อยู่แล้ว ย่อมเข้าใจเรื่องที่ออกเสียงได้เป็นอย่างดี
และลึกซึ้ง

(3) ความรู้เชิงภาษา การออกเสียงอ่านหนังสือบางประเภทต้องอาศัยความรู้ทาง
ภาษาขั้นสูง ถ้าผู้ออกเสียงมีความรู้ทางภาษาไม่เพียงพอ จะทำให้อ่านไม่เข้าใจ เข้าไม่ถึงอรรถรส
ทำให้เสีรรสชาติการออกเสียงไปอย่างน่าเสียดาย

Oller (1979, p. 321 อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร, 2538, หน้า 210-211) ได้กล่าวถึง
ความสามารถในทักษะการพูด ลักษณะพื้นฐานที่ดีในการออกเสียงภาษาอังกฤษ มีดังนี้

(1) มีความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์

(2) มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์

(3) ความคล่องแคล่ว

(4) มีความเข้าใจ

จากพื้นฐานที่ดีในการออกเสียงภาษาอังกฤษ สรุปได้ว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษ
จำเป็นจะต้องมีพื้นฐานที่จะช่วยให้การออกเสียงภาษาอังกฤษนั้น สามารถเข้าใจได้ง่ายขึ้น เกิด
ประสิทธิภาพ เกิดการพัฒนาได้อย่างมีคุณภาพต่อไป

8. การวัดผล ประเมินผลการออกเสียงภาษาอังกฤษ

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2547, หน้า 196-198) ได้กล่าวว่า การวัดผล ประเมินผลการ
ออกเสียงภาษาอังกฤษ สิ่งที่ต้องคำนึงถึง มีดังนี้

(1) ความถูกต้อง หมายถึง การออกเสียงภาษาอังกฤษ ในเรื่องของคำศัพท์หรือ
ประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียง มีการเน้นหนักในคำหรือประโยค

(2) ความคล่องแคล่ว หมายถึง การพูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัด ไม่ตะกุกตะกัก ไม่หยุดเป็นช่วงๆ ออกเสียงหรือพูดชัดเจน ทำให้สื่อสารได้

(3) น้ำเสียง / การแสดงท่าทาง หมายถึง การพูดด้วยน้ำเสียงที่เหมาะสมกับบทบรรยาย พูดเป็นธรรมชาติ น่าสนใจ หรือมีท่าทางประกอบ

Oller (1979, p. 321 อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร, 2538, หน้า 210-211) ได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนเพื่อแบ่งระดับความสามารถในการออกเสียงหรือพูด ดังนี้

(1) การออกเสียง

(1.1) มีการออกเสียงที่ฟังไม่เข้าใจบ่อยครั้ง

(1.2) ออกเสียงผิดมากและฟังไม่เข้าใจ ต้องพูซ้ำ

(1.3) ใช้เสียงแปร่ง ทำให้ต้องตั้งใจ และการออกเสียงผิดๆ ทำให้เข้าใจผิดเป็นบางครั้ง

(1.4) ใช้เสียงแปร่งในบางที่ และออกเสียงผิดในบางครั้ง แต่ยังฟังได้เข้าใจ

(1.5) ไม่มีการออกเสียงผิดที่ฟังได้ชัด แต่อย่างไรฟังไม่ออกกว่าเป็นคนต่างชาติ

พูด

(2) ไวยากรณ์

(2.1) ใช้ไวยากรณ์ผิดหมด ยกเว้นแต่ที่เป็นสำนวนที่ท่องจำไว้ใช้บ่อยครั้ง

(2.2) มีที่ผิดอย่างสม่ำเสมอ บ่งบอกถึงความสามารถน้อยมากในการใช้รูปประโยคที่ถูกต้อง ทำให้สื่อสารไม่ได้บ่อยครั้ง

(2.3) มีที่ผิดบ่อยครั้ง บ่งบอกถึงความสามารถใช้รูปประโยคที่สำคัญๆ ได้ และทำให้ผู้ฟังเกิดความรำคาญ และความไม่เข้าใจเป็นบางครั้ง

(2.4) มีที่ผิดในบางครั้ง บ่งบอกถึงความสามารถใช้รูปประโยคในบางประโยคได้ แต่ไม่ถึงกับทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจ

(2.5) มีที่ผิดน้อยและไม่ล้มเหลวในการสื่อสารเพราะใช้ไวยากรณ์อย่างใดอย่างหนึ่งผิด

(3) คำศัพท์

(3.1) ใช้คำศัพท์ผิดๆ แม้แต่เรื่องสนทนาทั่วไป

(3.2) วงศัพท์ที่ใช้จำกัดอยู่แต่การพูดเรื่องส่วนตัวพื้นฐานและความจำเป็นในการดำรงชีพ (เช่น เรื่องเวลา อาหาร การไปไหนมาไหน ครอบครัว)

(3.3) บางครั้งมีการใช้ศัพท์ไม่ถูกต้อง ความจำกัดของวงคำศัพท์ ทำให้พูดคุยเรื่องการทำงานอาชีพ และเรื่องสังคมทั่วไปไม่ได้

(3.4) รู้ศัพท์ทางด้านการงานอาชีพอย่างเพียงพอที่จะพูดคุยเรื่องที่ตนสนใจเป็นพิเศษได้ ความรู้ศัพท์ทั่วไป ช่วยทำให้สามารถพูดคุยเรื่องทั่วไปได้ แต่ยังมีการพูดซ้ำและวกวน

(3.5) รู้คำศัพท์ทางด้านการงานและวิชาชีพกว้างและแม่นยำ รู้ศัพท์ทั่วไปเพียงพอที่จะแก้ปัญหาด้านปฏิบัติที่ซับซ้อนได้ และใช้ภาษาในสถานการณ์ทางสังคมต่างๆ ได้

(3.6) เห็นได้ชัดว่ามีวงศัพท์ที่กว้างและแม่นยำ เหมือนกับเจ้าของภาษาที่ได้รับการศึกษาเป็นอย่างดี

(4) ความคล่องแคล่วในการพูด

(4.1) พูดตะกุกตะกักและไม่ปะติดปะต่อกัน จนทำให้พูดคุยกันไม่รู้เรื่องแทบทั้งหมด

(4.2) พูดซ้ำมากและพูดตะกุกตะกัก ยกเว้นประโยคสั้นๆ หรือประโยคที่ใช้บ่อย และท่องจำเอาไว้

(4.3) พูดซ้ำและไม่คล่องบ่อยๆ บางประโยคก็พูดได้ไม่จบ

(4.4) พูดซ้ำไม่คล่องในบางครั้ง ต้องพูดซ้ำใหม่และติดขัดเรื่องการใช้ศัพท์

(4.5) พูดได้คล่อง แต่ยังคงคิดเรื่องความเร็วและความราบเรียบในการพูด

(4.6) พูดได้ทุกเรื่องทั้งการงานและเรื่องต่างๆ ไปได้คล่องและราบเรียบเหมือนเจ้าของภาษา

(5) ความเข้าใจ

(5.1) ฟังการสนทนาเรื่องอื่นๆ ได้เข้าใจน้อยเกินไป

(5.2) เข้าใจแต่เพียงการพูดซ้ำๆ และเป็นเรื่องสั้นๆ ด้านสังคมและท่องเที่ยวที่ทุกคนรู้แล้วยังต้องให้ผู้พูดด้วยพูดซ้ำ และเรียบเรียงความให้ฟังอีกครั้งบ่อยๆ หรือให้ผู้พูดด้วยปรับภาษาที่ใช้ให้ง่ายลงบ่อยครั้ง

(5.3) เข้าใจเรื่องง่ายที่เกี่ยวกับตัวเองโดยตรง ต้องพูดซ้ำๆ หรือซ้ำในบางครั้ง

(5.4) เข้าใจภาษาที่ผู้มีการศึกษาใช้ด้วยความเร็วปกติและเป็นการพูดตัวต่อตัวได้ค่อนข้างดี แต่ผู้พูดยังต้องพูดซ้ำ และเรียบเรียงความใหม่ได้

(5.5) เข้าใจภาษาพูดอย่างปกติของผู้ที่มีการศึกษาใช้ในทุกรื่อง ยกเว้นสำนวน ภาษาพูด ภาษาที่มีที่ใช้น้อย หรือการพูดที่เร็วมากและออกเสียงไม่ชัด

(5.6) เข้าใจภาษาพูดทุกอย่างทั้งที่เป็นการใช้ภาษาแบบทางการ สำนวนภาษาพูดเหมือนกับเจ้าของภาษาที่มีการศึกษาดี

จากการจัดระดับความสามารถในการออกเสียงหรือพูด จะเห็นว่าความสามารถในการออกเสียง หรือพูดมีหลายระดับ ตั้งแต่ผู้พูดที่สามารถพูดได้ดีเยี่ยมถึงผู้พูดที่ไม่สามารถพูดได้เลย ทั้งนี้ใครมีเกณฑ์ประเมินความสามารถในการออกเสียงหรือพูดประกอบด้วย ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา การสื่อความหมาย การใช้คำศัพท์ สำนวน การใช้ไวยากรณ์ การออกเสียง และความ เป็นธรรมชาติในการออกเสียงหรือพูด

ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการออกเสียงหรือพูดของ Oller (1979, p. 321 อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร, 2538, หน้า 210-211)

การเรียนรู้แบบร่วมมือ

1. ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Theory of Co-operative or Collaborative Learning)

เป็นการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนใช้ความสามารถเฉพาะตัวและศักยภาพในตัวเอง ร่วมมือกันแก้ปัญหาต่างๆ ให้บรรลุผลสำเร็จได้โดยที่สมาชิกในกลุ่มตระหนักว่า แต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มสมาชิกในกลุ่มต้องรับผิดชอบร่วมกัน สมาชิกจะมีการพูดคุยกันช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ได้พัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษ ผู้เรียนจะได้ความรู้จากเพื่อน และสิ่งที่เป็นผลพลอยได้จากการใช้ชีวิตกับการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ อีกประการหนึ่งคือ การที่ผู้เรียนรู้สึกถึงคุณค่าของตนเองในการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น และส่งผลทำให้เกิดการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษอย่างยั่งยืนต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับ วีรวัลย์ โปธิ์หนองไฮ (2549, หน้า 23)

เหตุผลในการนำทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้จากกล่าวโดยสรุป ดังนี้

การเรียนรู้แบบร่วมมือ ช่วยเตรียมนักเรียนให้พร้อมที่จะเผชิญหน้ากับชีวิตจริง เพราะลักษณะของการเรียนรู้แบบร่วมมือเปิด โอกาสให้นักเรียนได้รับผิดชอบต่อการเรียนรู้ ทักษะ การบริหาร การจัดการ การเป็นผู้นำผู้ตาม และที่สำคัญเป็นการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์สอดคล้องกับชีวิตจริงของนักเรียนมากที่สุดวิธีหนึ่ง การเรียนรู้แบบร่วมมือ ช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนประชาธิปไตย ฝึกการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ช่วยให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียน ต่อครู ต่อสถาบัน และต่อสังคม ซึ่งสอดคล้องกับ วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2547, หน้า 196-198)

2. ความหมายการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ การเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อยโดยมีสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกันประมาณ 3-6 คนช่วยกันเรียนรู้เพื่อไปสู่เป้าหมายของกลุ่ม นักการศึกษาคนสำคัญที่เผยแพร่แนวคิดของการเรียนรู้แบบนี้ คือ สลาวิน (Slavin) เดวิด จอห์นสัน (David Johnson) และโรเจอร์ จอห์นสัน (Roger Johnson) เขากล่าวว่า ในการจัดการเรียนการสอนโดยทั่วไป เรามักจะไม่ให้ความสนใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์และปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน ส่วนใหญ่เรามักจะมุ่งไปที่ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียน หรือระหว่างผู้เรียนกับบทเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนเป็นมิติที่มักจะถูกละเลยหรือมองข้ามไป ings ที่มีผลการวิจัยที่ชัดเจนว่า ความรู้สึกของผู้เรียนต่อตนเอง ต่อ โรงเรียน ครูและเพื่อนร่วมชั้นมีผลต่อการเรียนรู้อย่างมาก ซึ่งสอดคล้องกับ Johnson and Johnson (2006, p.31-32) ได้กล่าวว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนมี 3 ลักษณะคือ

(1) ลักษณะแข่งขันกัน ในการศึกษาเรียนรู้ ผู้เรียนแต่ละคนจะพยายามเรียนให้ได้ดีกว่าคนอื่น เพื่อให้ได้คะแนนดี ได้รับการยกย่อง หรือได้รับการตอบแทนในลักษณะต่างๆ

(2) ลักษณะต่างคนต่างเรียน คือ แต่ละคนต่างก็รับผิดชอบดูแลตัวเองให้เกิดการเรียนรู้ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้อื่น

(3) ลักษณะร่วมมือกันหรือช่วยกันในการเรียนรู้ คือ แต่ละคนต่างก็รับผิดชอบในการเรียนรู้ของตน และในขณะที่เดียวกันก็ต้องช่วยให้สมาชิกคนอื่นเรียนรู้ได้ด้วย จอห์นสัน แอนจอห์นสัน ซึ่งชี้ให้เห็นว่า การจัดการศึกษาในปัจจุบันมักส่งเสริมการเรียนรู้แบบแข่งขัน ซึ่งอาจมีผลทำให้ผู้เรียนเคยชินต่อการแข่งขันเพื่อแย่งชิงผลประโยชน์มากกว่าการร่วมมือกันแก้ปัญหา อย่างไรก็ตาม เขาแสดงความเห็นว่า เราควรให้โอกาสผู้เรียนได้เรียนรู้ทั้ง 3 ลักษณะ โดยรู้จักใช้ลักษณะการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับสภาพการณ์ ทั้งนี้เพราะในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนจะต้องเผชิญสถานการณ์ที่มีทั้ง 3 ลักษณะ แต่เนื่องจากการศึกษาในปัจจุบันมีการส่งเสริม การเรียนรู้แบบแข่งขัน และแบบรายบุคคลอยู่แล้ว เราจึงจำเป็นต้องหันมาส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี รวมทั้งได้เรียนรู้ทางทักษะทางสังคมและการทำงานร่วมกับผู้อื่นซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งในการดำรงชีวิตด้วย

3. องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การเรียนรู้แบบร่วมมือ ไม่ได้มีความหมายเพียงว่า มีการจัดให้ผู้เรียนเข้ากลุ่มแล้วให้ทำงานและบอกผู้เรียนให้ช่วยกันทำงานเท่านั้น การเรียนรู้จะเป็นแบบร่วมมือได้ ต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญครบ 4 ประการ ซึ่งสอดคล้องกับ Barklay & et al (1986 อ้างถึงใน หนึ่งฤทัย วามตา, 2554, หน้า 14-15) ดังนี้

(1) การพึ่งพาอาศัยกันในเชิงบวก (positive interdependence) ผู้เรียนต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน บนพื้นฐานของแนวความคิดที่ว่า การทำงานร่วมกันจะนำไปสู่ความสำเร็จ ทั้งของตนเองและของกลุ่ม

(2) การส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน (promotive inter-action) การทำงานจะเกิดขึ้นได้เมื่อทุกคนในกลุ่มมีการแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ต่อกัน และช่วยเหลือซึ่งกันและกันในระหว่างการเรียนรู้

(3) ความรับผิดชอบต่อตนเองและกลุ่ม (individual and group accountability) ความสำเร็จของกลุ่มขึ้นอยู่กับความรับผิดชอบของสมาชิกทุกคน ที่ต้องรับผิดชอบร่วมกันตามงานที่ได้รับมอบหมาย

(4) การพัฒนาทักษะการทำงานกลุ่ม (development of teamwork skill) ผู้เรียนทุกคนจะต้องได้รับการเรียนรู้ภาระงาน และทักษะในการทำงานร่วมกัน เพื่อก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการทำงาน

4. บทบาทของครูและนักเรียนในการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ดวงนภา ขาวสุข (2549, หน้า 34) ได้กล่าวถึง บทบาทของครูและนักเรียนในการเรียนรู้แบบร่วมมือ ดังนี้

บทบาทของครู

ในขณะที่นักเรียนกำลังฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษนั้น ครูจะต้องอยู่ใกล้ชิดพวกเขาตลอดเวลา ในบางกรณีที่มีข้อสงสัยหรือมีเหตุติดขัดบางประการในการออกเสียงภาษาอังกฤษจะได้ปรึกษา อีกทั้งครูยังต้องคอยควบคุมบรรยากาศในห้องเรียนให้อยู่ในความเรียบร้อยพอสมควร กล่าวคือ ไม่ส่งเสียงดังจนเกินไป หรือในบางครั้งจำเป็นที่จะต้องทำหน้าที่ผู้ชี้ขาดหรือผู้ตัดสินการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนอีกด้วย

ทิศนา เขมมณี และสร้อยสน สกลรักษ์ (2540, หน้า 17) ได้กล่าวถึง บทบาทของครูในการจัดการเรียนการสอน ดังนี้

(1) เตรียมการสอน

(1.1) ศึกษาและวิเคราะห์แหล่งความรู้ต่างๆ

(1.2) วางแผนการสอน

(1.3) กำหนดวัตถุประสงค์ให้ชัดเจน

(1.4) วิเคราะห์เนื้อหาและความคิดรวบยอด และกำหนดรายละเอียดให้

ชัดเจน

(1.5) ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

- (1.6) กำหนดวิธีการประเมินผลการเรียนรู้
- (1.7) จัดเตรียมสื่อ วัสดุการเรียนการสอนต่างๆ
- (1.8) ออกแบบเครื่องมือการประเมินผลการเรียนรู้
- (2) การสอน
  - (2.1) สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี
  - (2.2) กระตุ้นนักเรียนให้เกิดความสนใจและให้มีส่วนร่วมกิจกรรมอย่างเต็มที่
  - (2.3) จัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เป็นไปตามแผนที่เตรียมไว้ โดยอาจปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับนักเรียน และสภาพแวดล้อม
  - (2.4) ดูแลให้นักเรียนดำเนินกิจกรรมต่างๆ และแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น
  - (2.5) ให้คำแนะนำ และอำนวยความสะดวกแก่นักเรียนในการเรียนรู้ และให้ข้อคิดเห็นหรือข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับผลการเรียนรู้
  - (2.6) สังเกตและบันทึกพฤติกรรมและกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียน
  - (2.7) บันทึกปัญหาและข้อขัดข้อง เพื่อใช้ในการปรับปรุงกิจกรรมการเรียนรู้
- (3) การประเมินผล
  - (3.1) เก็บรวบรวมผลจากการเรียนรู้
  - (3.2) ประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนตามที่กำหนดไว้ในแผนการสอน

บทบาทของนักเรียน

นักเรียนทุกคนในชั้นเรียนจะต้องมีส่วนร่วม ครูจะต้องจัดภาระหรือกิจกรรมให้ครบทุกคน เช่น หากมีการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ นอกจากจะมีการฝึกออกเสียงคนเดียวแล้ว ยังจำเป็นต้องจัดกลุ่มเพื่อนนักเรียนจะได้เรียนรู้ซึ่งกันและกันและได้พัฒนาทักษะการออกเสียงมากขึ้น

5. ขั้นตอนในการเรียนรู้แบบร่วมมือ

วัฒนาพร ระบุว่าทุกซ์ (2547, หน้า 35) ได้กล่าวว่า ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ซึ่งในชุดกิจกรรมการเรียนรู้ NEW EXPRESS ENGLISH จะมีเนื้อหาสัมพันธ์กันตลอดทั้งหน่วย โดยมีการเพิ่มระดับความยากง่าย และความซับซ้อนขึ้นทีละน้อย ซึ่งมีขั้นตอนการเรียนรู้ ดังนี้

ขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ขั้นที่ 1 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน เป็นการเริ่มต้นบทเรียนด้วยบทสนทนาที่ผู้เรียนจะสามารถนำไปใช้สื่อสารในสถานการณ์จริงได้หรืออาจเป็นข้อความสั้นๆ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในสิ่งที่กำลังจะเรียนในหน่วยการเรียนรู้ต่างๆ ทั้งนี้ผู้เรียนจะได้ฟังบทสนทนาจากซีดี

เสียงที่ผู้สนทนาเป็นเจ้าของภาษา (native speaker) ได้ฝึกทักษะการฟัง การทำความเข้าใจกับเรื่องที่ฟัง จากนั้นก็จะได้ฝึกพูดเป็นคู่รวมทั้งเป็นกลุ่ม

ขั้นที่ 2 ขั้นคำเนิกรสอน กิจกรรมการเรียนรู้นำเสนอรูปภาพที่มีคำศัพท์ (lexicon) และไวยากรณ์ (grammar) ซึ่งสัมพันธ์กับรูปภาพที่ผู้เรียนได้พบแล้วในการนำเข้าสู่บทเรียน โดยอาจมีการนำเสนอคำศัพท์และไวยากรณ์เพิ่มเติมหรือซับซ้อนขึ้นจากที่ผู้เรียนพบแล้วในการนำเข้าสู่บทเรียนทั้งนี้ผู้เรียนจะได้มีโอกาสในการฝึกพูดเป็นคู่รวมทั้งเป็นกลุ่มเช่นเดียวกับในช่วงการนำเข้าสู่บทเรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นการฝึก โดยเนื้อหาในส่วนนี้จะเป็นการสรุปคำศัพท์และไวยากรณ์ในส่วนการนำเข้าสู่บทเรียน และกิจกรรมการเรียนรู้ในรูปของแผนภูมิและคำอธิบาย เพื่อให้ง่ายแก่การทบทวนของผู้เรียนและเอื้อให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้สื่อสารในสถานการณ์จริงในขั้นต่อไป

ขั้นที่ 4 ขั้นการนำไปใช้ เพื่อให้อ่านคล่อง ในส่วนนี้ ผู้เขียนได้นำคำศัพท์และไวยากรณ์จากส่วนการนำเข้าสู่บทเรียน และ กิจกรรมการเรียนรู้มานำเสนออีกครั้ง โดยให้ผู้เรียนฝึกอ่านบทสนทนา หรือข้อความสั้นๆ เป็นการเสริมความรู้ให้กับผู้เรียน และฝึกให้เคยชินกับการนำทักษะภาษาอังกฤษไปแสวงหาความรู้ ในบางหน่วยการเรียนรู้มีการนำเสนอคำศัพท์เพิ่มเติมให้อีกภายใต้กรอบ NEW WORDS ทั้งนี้ผู้เรียนจะได้รับความสนุกสนานจากการอ่านเรื่องสนุกๆ และได้พัฒนาทักษะการอ่านไปพร้อมๆ กันด้วย

ขั้นที่ 5 ขั้นวัดผล ประเมินผล แบบทดสอบพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ ในการทำข้อสอบปรนัย ซึ่งเป็นแบบทดสอบท้ายหน่วย เพื่อช่วยให้รู้ว่า ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มากน้อยเพียงใดในแต่ละหน่วย โดยแสดงผลออกมาเป็นคะแนน ทั้งยังเป็นการเตรียมตัวผู้เรียนสำหรับการทำข้อสอบด้วย

6. การวัดผล ประเมินผลการเรียนรู้แบบร่วมมือ

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2553) ได้กล่าวว่า การวัดผลการออกเสียงภาษาอังกฤษของการเรียนรู้แบบร่วมมือ ผู้สอนสามารถใช้วิธีการต่างๆ ได้หลายวิธี ดังนี้

(1) ใช้เทคนิคในห้องเรียน ผู้สอนปฏิบัติได้โดยการสังเกตการออกเสียงภาษาอังกฤษและการแสดงออกของนักเรียน การให้ออกเสียงแต่ละครั้งจะมีนักเรียนจำนวนหนึ่งที่ออกเสียงไม่ถูกต้อง ออกเสียงซ้ำ ประหม่าและไม่มั่นใจในการออกเสียงภาษาอังกฤษ หรือปฏิบัติตนไม่ถูกต้องเกี่ยวกับการวางท่าทางในการออกเสียง ผู้สอนจึงควรสังเกตและหาทางปรับปรุงข้อบกพร่องในการออกเสียงภาษาอังกฤษ

(2) การใช้แบบทดสอบอย่างไม่เป็นทางการ ผู้สอนกำหนดข้อความตามจุดประสงค์ที่ต้องการจะวัดแล้วให้นักเรียนออกเสียง ผู้สอนติดตามการออกเสียงภาษาอังกฤษเพื่อพิจารณาว่ามีข้อบกพร่องในส่วนใดบ้าง เช่น ออกเสียงผิด ไม่ถูกต้อง ออกเสียงไม่เต็มคำ

(3) การใช้เครื่องมืออย่างเป็นทางการ เครื่องมือชนิดนี้มักเป็นแบบสังเกตที่ผู้สอนเป็นผู้ใช้ รวบรวมข้อมูล อันจะนำไปปรับปรุงแก้ไขปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น

สมยศ เม่นแย้ม (2551, หน้า 19) ได้กล่าวว่า การวัดผล ประเมินผลการเรียนรู้แบบร่วมมือ สามารถวัดได้จาก Pronunciation สิ่งที่ต้องคำนึงถึงซึ่งถือว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้องเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด ผู้สอนจะต้องฝึกอย่างน้อย 5 เรื่อง ให้กับนักเรียน ดังนี้

(1) Sound symbol การจะออกเสียงอย่างไรเมื่อไม่มีผู้สอนออกเสียงเป็นตัวอย่าง นักเรียนจะต้องเรียนรู้สัญลักษณ์กำกับเสียงของภาษาอังกฤษ เพื่อที่จะได้ออกเสียงได้อย่างถูกต้อง (Phonetic symbol) หากได้เรียนรู้ก็จะช่วยให้การออกเสียงภาษาอังกฤษได้ง่ายและถูกต้อง

(2) เสียง (Sound) การออกเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับชนชาติต่างๆ ที่เรียนภาษาอังกฤษต่างมีปัญหากันทุกชาติ สิ่งที่คนไทยมีปัญหาบ่อย คือ การไม่ออกเสียงท้ายคำ ไม่ออกเสียงต่อเนื่องกัน

(3) เสียงต่อเนื่อง (Linking Sounds) การออกเสียงต่อเนื่องเป็นลักษณะสำคัญของภาษาอังกฤษ ต้องมีการฝึก ผู้สอนต้องหาตัวอย่างมาฝึกให้มาก

(4) ระดับเสียงในประโยค (Intonation and sentence stress) ระดับเสียงคำถามแบบต่างๆ เสียงสูง เสียงต่ำ การเน้นเสียงหนักเบาต้นคำ กลางคำ ท้ายคำ เน้นสิ่งสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ

(5) การออกเสียงเน้นคำ (Word stress) คำในภาษาอังกฤษมีการเน้นเสียงอาจเน้นส่วนหน้า ส่วนกลางและส่วนท้าย และถือว่าสำคัญยิ่งเพราะเมื่อเน้นผิดที่ จะทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจความหมายหรือความหมายผิดไป

การเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ

1. ทฤษฎีการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ (Action Learning)

ทฤษฎีทางการศึกษาที่สนับสนุนทฤษฎีการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ ที่ถูกพัฒนาขึ้น เช่น ทฤษฎีคอนสตรัคชันนิสซึม (Constructionism) เป็นทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง เป็นทฤษฎีการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง

ประสบการณ์ใหม่ / ความรู้ใหม่
+
ประสบการณ์เดิม / ความรู้เดิม
=
องค์ความรู้ใหม่

ภาพที่ 2.1 ทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง

ทฤษฎีคอนสตรัคชันนิสซึม มีสาระสำคัญคือ ความรู้ไม่ใช่มาจากการสอนของครูหรือผู้สอนเพียงอย่างเดียว แต่ความรู้จะเกิดขึ้นและสร้างขึ้นโดยผู้เรียนเอง การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีก็ต่อเมื่อผู้เรียนได้ลงมือกระทำหรือปฏิบัติด้วยตนเอง (Learning by doing) นอกจากนั้นมองลึกลงไปถึงพัฒนาการของผู้เรียนในการเรียนซึ่งจะมีมากกว่าการได้ลงมือปฏิบัติสิ่งใดสิ่งหนึ่งเท่านั้น แต่ยังรวมถึงปฏิกริยาระหว่างความรู้ของตัวผู้เรียนเอง ประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมภายนอกหมายความว่า ผู้เรียนจะสามารถเก็บข้อมูลจากสิ่งแวดล้อมภายนอกและเก็บเข้าไปเป็น โครงการของความรู้ภายในสมองของตนเอง ขณะเดียวกันก็สามารถเอาความรู้ภายในที่ตนเองมีอยู่แล้วแสดงออกมาให้กับสิ่งแวดล้อมได้ ซึ่งจะเกิดเป็นวงจรต่อไปเรื่อยๆ ได้ ซึ่งสอดคล้องกับ Professor Seymour Papert แห่ง M.I.T. (อ้างอิงใน Massachusetts Institute of Technology, 2009)

Seymour Papert (2010, p.115) ได้ให้ความเห็นว่า ทฤษฎีการศึกษาเรียนรู้ ที่มีพื้นฐานอยู่บนกระบวนการการสร้าง 2 กระบวนการด้วยกัน

สิ่งแรก คือ ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยการสร้างความรู้ใหม่ขึ้นด้วยตนเอง ไม่ใช่รับแต่ข้อมูลที่หลั่งไหลเข้ามาในสมองของผู้เรียนเท่านั้น โดยความรู้จะเกิดขึ้นจากการแปลความหมายของประสบการณ์ที่ได้รับ

สิ่งที่สอง คือ กระบวนการการเรียนรู้จะมีประสิทธิภาพมากที่สุด หากกระบวนการนั้นมีความหมายกับนักเรียนคนนั้น การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีก็ต่อเมื่อได้รับประสบการณ์ตรงหรือลงมือทำด้วยตนเอง (Learning by doing) ได้มีส่วนร่วมในการสร้างที่มีความหมายกับตนเอง ทำให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงผสมผสานความรู้ระหว่างความรู้ใหม่กับความรู้ที่มีอยู่เดิมและเป็นการสร้างองค์ความรู้ใหม่ขึ้นมา การลงมือทำด้วยตนเอง โดยการได้ทำสิ่งที่ตนเองชอบหรือสนใจ ซึ่งในขณะที่ทำสิ่งที่ตนเองสนใจหรือชอบก็จะได้รับความรู้จากกระบวนการที่นำไปพร้อมๆ กัน

กระบวนการเรียนรู้ตามแนวทางที่เหมาะสมของเราเอง เราเกิดความใส่ใจกับงานของเรา เกิดความสุขในการทำงาน เกิดความภาคภูมิใจเมื่อทำสำเร็จในการทำสิ่งต่างๆ ที่เราคิดเอง

แม้บางครั้งเมื่อเกิดปัญหาขึ้นเราก็จะพยายามหาวิธีแก้ไขปัญหาคตามแนวทางที่เราถนัดและเป็นแนวทางที่เหมาะสมกับตัวเราเอง สังเกตว่าเวลาที่เราสงสัยหรือทำอะไรสักอย่างตั้งใจเราจะไม่ลดละความพยายาม เราจะคิดหาวิธีแก้ไขปัญหานั้นจนได้ลักษณะการเรียนรู้ที่มีความสุขนี้ ผู้สอนหลายคนอยากให้เกิดขึ้น แต่กระบวนการนี้จะเกิดขึ้นได้อย่างไร และมีวิธีการอย่างไร ปัญหานี้หลายท่านคงเคยคิดอยู่ในใจ ซึ่งผู้วิจัยก็เคยสังเกตการเข้าร่วมอบรมหลายครั้ง และพบว่าการอบรมส่วนใหญ่อยู่ภายใต้เงื่อนไข 3 ประการ คือ

ก. ผู้เรียนได้ลงมือประกอบกิจกรรมด้วยตนเอง (ได้สร้างงาน) ตามความสนใจ ตามความชอบ หรือความถนัด ของแต่ละบุคคล

ข. ผู้เรียนได้อยู่ในบรรยากาศและสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ที่ดี มีทางเลือกในการเรียนรู้ที่หลากหลาย และเหมาะสำหรับการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองอย่างมีความสุข

ค. มีเครื่องมืออุปกรณ์ในการประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสม โดยเครื่องมือ นั้นจะต้องใช้สร้างงานอย่างสอดคล้องกับ 2 ข้อที่กล่าวมา คือ 1. มีทางเลือกในการเรียนรู้ที่หลากหลาย และ 2. การได้สร้างสิ่งที่มีความหมายกับตัวเองอันจะนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ สุนีย์ ภูพันธ์ (2550, หน้า 16)

ละเอียด จุฑานันท์ (2541, หน้า 77-96) ได้กล่าวว่า คนเรามีรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ดังนั้น แต่ละคนก็มีวิธีการเรียนรู้ที่แตกต่างกันด้วย ทฤษฎีที่นักการศึกษาส่วนใหญ่ให้ความสำคัญมาก คือ ทฤษฎีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์นิยม (constructivist learning theory) เชื่อว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้สร้างความรู้ที่เป็นของตนเองขึ้นมาจากความรู้อันเดิมที่มีอยู่หรือจากความรู้ที่รับเข้ามาใหม่ ดังนั้น ห้องเรียนจึงไม่ควรให้ครูเป็นผู้จัดการทุกอย่างโดยที่นักเรียนเป็นฝ่ายรับ (passive learning) แต่ต้องให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติเอง สร้างความรู้ที่เกิดจากความเข้าใจของตนเอง และมีส่วนร่วมในการเรียนมากยิ่งขึ้น (active learning)

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2550, หน้า 37) ได้กล่าวถึง แนวคิดการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติและแบบเน้นประสบการณ์ เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (student-centered approach) โดยนำทฤษฎีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์นิยม (constructivism) ไม่มีแนวปฏิบัติหรือวิธีการสอนที่ชัดเจน จึงนำเทคนิคการเรียนการสอนที่เหมาะสมมาใช้ มี 2 วิธีคือ การเรียนรู้แบบค้นพบ (discovery learning) และการเรียนรู้จากกลุ่ม (cooperative learning) มาพัฒนา รูปแบบการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติและแบบประสบการณ์

ไสว พิกเจียว (2542, หน้า 17) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง เป็นแนวคิดของนักจิตวิทยาการเรียนรู้มีอิทธิพลสำคัญต่อนักเรียนแลครูในเรื่องการจัดประสบการณ์

การเรียนรู้และการกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ นั่นคือความรู้เป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นหรือการลงมือปฏิบัติ

ลักษณะเด่นของรูปแบบการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติและแบบประสบการณ์ คือ

(1) ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ ได้รับการกระตุ้นให้สะท้อนสิ่งต่างๆ ออกมาเพื่อพัฒนาทักษะใหม่ๆ

(2) ใช้ทรัพยากรทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ เวลา สถานที่ สื่อการสอน และภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นตัวเชื่อมโยงให้ผู้เรียนก้าวสู่การเรียนรู้โลกส่วนตัว

(3) ผู้เรียนได้ประยุกต์ใช้ความคิด ความสามารถ ประสบการณ์ และทักษะต่างๆ

(4) ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดและประสบการณ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกัน ซึ่งสอดคล้องกับ ปรีวัตร เจื่อนแก้ว (2553, หน้า 54)

การเรียนรู้โดยการกระทำ (Learning by doing)

การเรียนรู้จากการกระทำ ขั้นนี้เป็นการลงมือปฏิบัติกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งหรือการได้ปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมที่มีความหมายต่อตนเอง แล้วสร้างเป็นองค์ความรู้ของตนเองขึ้นมา ซึ่งจะคาบเกี่ยวกับขั้นตอนที่ผ่านมา ขั้นนี้จะเกิดทั้งการดูดซึม (assimilation) และการปรับความแตกต่าง (accommodation) ผสมผสานกันไป

รังสรรค์ นุชยะมา (2551, หน้า 56-58) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ มีลักษณะเด่น นักเรียนมีความสุขกับการเรียน ได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน โดยผ่านสื่อที่เร้าความสนใจ และมีกิจกรรมที่หลากหลาย และนักเรียนได้เรียนรู้ตามความถนัดและความสนใจตามศักยภาพด้วยการศึกษาค้นคว้า ฝึกปฏิบัติ ฝึกทักษะ และสรุปองค์ความรู้ได้ ทำให้เกิดแรงจูงใจเพื่อการใฝ่เรียนและมีความเชื่อมั่น นอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนได้ทำงานเป็นกลุ่ม ได้สร้างเสริมลักษณะนิสัยที่ดี เช่น ความรับผิดชอบ เสียสละ การวางแผนงานร่วมกัน การแบ่งปัน ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีวินัยในตนเอง มีความเป็นประชาธิปไตย มีความเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น นักเรียนเกิดกระบวนการคิด คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล และสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมในกิจกรรม ส่งผลให้นักศึกษาเรียนรู้ได้อย่างมีความสุขและเกิดการพัฒนารอบด้าน การจัดการเรียนรู้เน้นการปฏิบัติจริง เน้นกิจกรรมกลุ่มปฏิบัติการที่เรียนรู้ประสบการณ์ตรงจากการเผชิญสถานการณ์และการแก้ปัญหาด้วยตนเองทั้งในด้านทฤษฎีและปฏิบัติ

2. ความหมายการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ

การเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ คือ การเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนได้ลงมือกระทำสิ่งต่างๆ ที่สอดคล้องกับการเรียนรู้ในครั้งนั้นๆ เพื่อพัฒนาความรู้ ความสามารถ ตลอดจนศักยภาพ และสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะทีลงมือปฏิบัติ นอกจากนี้ ยังเป็นการกระตุ้นกระบวนการทาง

ความคิดของผู้เรียนให้มีการวางแผนก่อนลงมือปฏิบัติ เพื่อให้ผลจากการลงมือปฏิบัติประสบผลสำเร็จและมีประสิทธิภาพ ในที่นี้การเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ คือการได้ออกเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นการช่วยพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับ Ur (2006, pp.52-58) และ Levis (2006, p.68) ที่ได้กล่าวว่า จุดประสงค์ของการปฏิบัติโดยการเน้นการออกเสียงภาษาอังกฤษนั้น ไม่ใช่การเลียนเสียงเจ้าของภาษา แต่นักเรียนต้องออกเสียงให้ถูกต้องพอที่คนอื่นจะสามารถเข้าใจในสิ่งที่นักเรียนพูดได้ และการออกเสียงที่ถูกต้องสมบูรณ์ให้เหมือนเจ้าของภาษานั้นเป็นสิ่งที่ยาก และ Stevick (2007, pp.56-60) ได้กล่าวว่า การลงมือปฏิบัติโดยการเลียนแบบเสียงเพื่อฝึกรออกเสียงว่า การเลียนแบบไม่ใช่แค่การพูดซ้ำ แต่สิ่งที่นักเรียนควรเน้นคือการออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้องพอที่จะไม่ต้องแก้ไข โดยมีครูเป็นผู้ตัดสินว่าการออกเสียงถูกต้องหรือไม่อย่างไร

Silberman (1998, pp. 1-2) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติหรือการเรียนรู้เชิงปฏิบัติ หมายถึง การเรียนที่ผู้เรียนไม่ได้ฟังเพียงอย่างเดียว หากแต่ต้องทำกิจกรรมหรือพูดคุยกัน เพื่อให้เกิดแนวทางหรือความคิดที่หลากหลาย เพื่อที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิด

พรทิพย์ ชาตสินธิรักษ์ (2551, หน้า 17) ได้ให้ความหมาย การเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติหรือการเรียนรู้เชิงปฏิบัติ ไว้ว่า เป็นการเรียนรู้จากการปฏิบัติทำกิจกรรมร่วมกัน และควรเป็นกิจกรรมที่หลากหลาย ผู้เรียนสามารถได้ฝึกทักษะครบทุกกระบวนการในการทำกิจกรรม เช่น ฟัง พูด อ่าน เขียน และสิ่งสำคัญคือการได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และการอภิปรายโดยผ่านการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์และประเมินผล เพื่อไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมาย

3. องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ

Gagne (2009, p.101) ได้กล่าวว่า ผู้เรียนมีระบบสัมผัสเพื่อการรับรู้ในการปฏิบัติ ทำให้ได้เรียนรู้ในการปฏิบัติจนเกิดทักษะความชำนาญและพฤติกรรมส่งผลให้แสดงออกมา เป็นการวัดความเข้าใจว่าผู้เรียนได้เรียนรู้ถูกต้อง เพื่อให้เกิดการอธิบายซ้ำเมื่อรับสิ่งที่ผิด โดยมีองค์ประกอบการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ 3 ประการ ดังนี้

(1) มีความตั้งใจในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ และนำไปสู่การปฏิบัติได้อย่างถูกต้องเหมาะสมทำให้การลงมือปฏิบัติเกิดประสิทธิภาพ และบรรลุวัตถุประสงค์

(2) การปฏิบัติแต่ละครั้งนั้นต้องใช้ทั้งสติในการคิดไตร่ตรองในสิ่งที่กระทำ และควรให้เวลากับการเรียนรู้ในการปฏิบัติด้วย เพื่อจะได้เกิดความชำนาญและประสบผลสำเร็จ

(3) การสังเกตและการจดจำ ตลอดจนถึงแวดล้อมรอบตัว เป็นสิ่งจำเป็น ส่งผลให้กระบวนการคิดและการลงมือปฏิบัติ เป็นไปอย่างสมบูรณ์มากขึ้น

4. บทบาทของครูและนักเรียนในการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ

ดวงภา ขาวสุข (2549) ได้กล่าวถึง บทบาทของครูและนักเรียนในการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ ดังนี้

บทบาทของครู

ในขณะที่นักเรียนกำลังฝึกปฏิบัติการออกเสียงภาษาอังกฤษอยู่นั้น ครูจะเป็นผู้ที่คอยให้ความช่วยเหลือนักเรียนทุกๆ กรณี หากมีปัญหาในการออกเสียงก็สามารถแนะนำวิธีการที่ดีสามารถเข้าใจง่าย ว่าออกเสียงอย่างไรจึงจะถูกต้อง รวมทั้งครูสามารถบอกได้ว่า การออกเสียงที่ถูกต้องควรทำอย่างไร

กมลวัน ชาวนา (2553) ได้กล่าวว่า ครูผู้สอนมีส่วนในผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ของนักเรียนอย่างมาก เพราะนักเรียนจะเกิดการทำกิจกรรมต่างๆ ในห้องเรียน ครูเป็นผู้คอยอำนวยความสะดวกให้แก่นักเรียน ถ้าครูเป็นผู้ที่มีการเตรียมตัววางแผนและพร้อมที่จะดำเนินกิจกรรมในห้องเรียน รวมทั้งมีการเตรียมอุปกรณ์ สื่อและสิ่งต่างๆ เป็นอย่างดี ยิ่งทำให้การสอนประสบความสำเร็จ

บุหงา วัฒนะ (2546, หน้า 32-33) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูในการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ ดังนี้

- (1) ศึกษาขอบเขตและกรอบในการทำงาน
- (2) ศึกษาฝ่ายผู้เรียน วิเคราะห์จุดอ่อนจุดแข็ง
- (3) จัดระบบการเรียนการสอน ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมมากที่สุด
- (4) ผลิตสื่อต่างๆ
- (5) ดำเนินการพัฒนาผู้เรียนและพัฒนางาน
- (6) ประเมินผล สรุปผล และนำมาปรับปรุง

Richard and Rodgers (อ้างถึงใน รูปทอง กว่างสวัสดิ์, 2549, หน้า 32) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูไว้ว่า ครูมีบทบาทที่สำคัญ 3 บทบาท คือ ผู้ดำเนินการ (organizer, facilitator) มีหน้าที่เตรียมและดำเนินการจัดกิจกรรม เป็นผู้แนะนำ มีหน้าที่ให้คำแนะนำขั้นตอนและกิจกรรมต่างๆ และเป็นผู้วิจัย เรียนรู้พฤติกรรมกรรมการเรียนของนักเรียนแต่ละคน

บทบาทของนักเรียน

นักเรียนทุกคนในชั้นเรียนจะต้องมีส่วนร่วมกับการปฏิบัติการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ นักเรียนจะได้เรียนรู้ด้วยตนเอง และเรียนรู้จากเพื่อนๆ ในกรณีที่มีการปฏิบัติเป็นคู่หรือกลุ่ม นักเรียนอาจมีการปรึกษาเพื่อนๆ หรือเกิดความขัดแย้งกับเพื่อนๆ ก็เป็นไปได้ แต่ก็ถือว่าเป็นการเรียนรู้ร่วมกันของนักเรียน

Richard and Rodgers (อ้างถึงใน รูปทอง กว้างสวัสดิ์, 2549, หน้า 32) ได้กล่าวถึงบทบาทของนักเรียนไว้ว่า นักเรียนคือผู้ปรึกษา (negotiator) การเรียนเกิดจากการปรึกษาในกลุ่มนักเรียนโดยผู้สอนจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ จุดหมายหลักในการทำกิจกรรมกลุ่ม คือเพื่อให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รู้จักการให้พอยๆ กับการรับ

5. ขั้นตอนในการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537, หน้า 112-115) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นการนำเข้าสู่เนื้อหา ครูเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่ผู้เรียนก่อน โดยอาจใช้ภาพ การเล่าเรื่องให้ฟัง ฯลฯ จากนั้นนำเสนอเนื้อหาแก่นักเรียน โดยให้ผู้เรียนฟังหรืออ่าน ควรเป็นเนื้อหาที่มีบริบทหรือสถานการณ์กำกับอยู่ด้วย อาจเป็นเรื่องราว หรือบทสนทนาและเนื้อหา นอกจากจะมีคำศัพท์และรูปแบบภาษาที่ต้องการนำมาสอนแล้ว ควรมีคำศัพท์ หรือรูปแบบภาษาที่นักเรียนเคยเรียนมาบ้างแล้ว เพื่อช่วยให้เข้าใจเรื่องราวที่ฟังหรือออกเสียงได้บ้าง จากนั้นครูกระตุ้นการเรียนรู้ โดยตรวจสอบว่านักเรียนเข้าใจเรื่องที่ฟังหรือที่ออกเสียงเพียงใด เช่น ถามคำถามให้ตอบหรือกระตุ้นให้นักเรียนพูด ถ้านักเรียนตอบได้หรือสามารถใช้ภาษาได้ก็ไม่ต้องเสียเวลากับการนำเสนอเนื้อหามากนัก แต่ถ้านักเรียนตอบได้บ้างหรือไม่ได้เลยครูต้องอธิบายให้นักเรียนเข้าใจ

ขั้นที่ 2 ขั้นการฝึก เป็นขั้นตอนที่ให้นักเรียนฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ในลักษณะการฝึกแบบควบคุม (controlled practice) โดยมีครูเป็นผู้นำในการฝึกโดยทั่วไปการฝึกในขั้นตอนนี้มีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก แต่ก็มีความมุ่งหมายให้นักเรียนเข้าใจความหมายและออกเสียงได้อย่างถูกต้อง การฝึกแบบควบคุมนี้ ในขั้นเริ่มแรกมักใช้วิธีการฝึกแบบกลไก (mechanical drill) หรือบางครั้งเรียกว่าวิธีการฝึกซ้ำๆ (repetition drill) เป็นการนักเรียนฝึกซ้ำๆ ตามตัวอย่าง จนกระทั่งจดจำและใช้รูปแบบของภาษาแต่ยังไม่เน้นในด้านความหมาย ดังนั้นการเน้นแบบนี้นักเรียนอาจจะเข้าใจความหมายหรือไม่เข้าใจความหมายของรูปแบบการฝึกภาษาก็ได้ สำหรับการฝึกนั้นมักจะเป็นการให้นักเรียนฟังตัวอย่างภาษาการฟังอาจให้นักเรียนฟังจากเทปหรือซีดี หรือจากครูประมาณ 1-3 ครั้ง ในกรณีที่ครูเป็นให้ฟัง จะต้องพูดอย่างเป็นธรรมชาติด้วยความเร็วปกติ จากนั้นนักเรียนฝึกพูดออกเสียงพร้อมกันตามตัวอย่างอาจเป็นรายเดี่ยว แบบคู่หรือกลุ่ม ทีละครั้งห้องหรือทั้งห้องก็ได้ นอกจากนี้ครูต้องให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนแต่ละคนด้วย เพื่อให้ให้นักเรียนรู้ว่าตนเองใช้ภาษาได้ถูกต้องหรือไม่ และครูอาจประเมินตรวจสอบและย้อนกลับหรือประเมินผลความเข้าใจของนักเรียนภายหลังการทำกิจกรรม

ขั้นที่ 3 ขั้นการนำไปใช้ ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่สำคัญอีกขั้นตอนหนึ่งของการเรียนการสอน ทั้งนี้เพราะการฝึกใช้ภาษาในการสื่อสารเปรียบเสมือนตัวกลางตัวกลางที่เชื่อมโยงระหว่าง

การเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนกับการนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน โดยทั่วไปจึงมีจุดประสงค์เพื่อให้ นักเรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ด้วยตนเอง โดยครูเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น การฝึกใช้ภาษาในลักษณะนี้มีประโยชน์ในการช่วยให้ทั้งครูและนักเรียนได้รู้ว่า นักเรียนเข้าใจและ เรียนรู้ภาษาได้มากน้อยเพียงใด ซึ่งการถือว่่านักเรียนได้เรียนรู้อย่างแท้จริง คือการที่นักเรียน สามารถใช้ภาษาได้เองอย่างอิสระ นอกจากนี้นักเรียนจะได้มีโอกาสนำความรู้ทางภาษาที่เคยเรียน มาแล้วไปใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่และช่วยสร้างความมั่นใจ วิธีการฝึกมักฝึกในรูปของการทำ กิจกรรมแบบต่าง ๆ โดยครูเป็นผู้เริ่มหรือจัดการขั้นเริ่มต้นของกิจกรรม เช่น อธิบายวิธีทำกิจกรรม จัดกลุ่มผู้เรียน หลังจากนั้นให้นักเรียนเป็นผู้ทำกิจกรรมเองทั้งหมด ครูคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือ เมื่อนักเรียนมีปัญหาในการทำกิจกรรม และเป็นผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับหรือประเมินผลการทำกิจกรรม ในภายหลัง

นอกจากนี้ Byrne (1987, pp.22-23) ได้กำหนดขั้นตอน ดังนี้

- (1) ขั้นนำเสนอ (presentation) หมายถึง ครูเสนอเนื้อหาให้นักเรียนเข้าใจรูปแบบ และความหมาย
- (2) ขั้นฝึก (practice) หมายถึง ครูผู้สอนฝึกภาษาที่เสนอในขั้นที่ 1 ในกิจกรรมที่ ครูเป็นผู้ให้แนวทางหรือควบคุมอยู่
- (3) ขั้นใช้ (production) หมายถึง ครูให้นักเรียนใช้ภาษาที่ฝึกมาบ้างแล้ว จาก ขั้นที่ 2 ในกิจกรรมเดี่ยว กิจกรรมคู่ หรือกิจกรรมกลุ่ม

ดวงนภา ขาวสุข (2549, หน้า 25) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนการออกเสียง ภาษาอังกฤษ มุ่งเน้นกระบวนการการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ (Action Learning) โดยมีการฝึกปฏิบัติ และการนำไปใช้ได้จริงตามหน้าที่ของการออกเสียงภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสารหรือสื่อ ความหมาย โดยมีเป้าหมายอยู่ที่การออกเสียงภาษาอังกฤษในชีวิตจริง โดยออกเสียงให้ถูกต้องและ เหมาะสม ดังนั้นการจัดกระบวนการเรียนรู้จะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกการออกเสียง ภาษาอังกฤษให้มาก และมีทักษะในการแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ที่มีอยู่หลากหลายใน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้สอนจึงควรใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ต่างๆ (Learning Strategies) เป็นของตนเอง ซึ่งได้แก่ กลยุทธ์การสื่อสาร ทักษะการจำ ทักษะการถาม การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การคิดเชิงสร้างสรรค์ การประเมินตนเอง การวางแผนจัดการเรียนรู้ของตนเอง ได้เหมาะสมกับ ตนเอง และเน้นการฝึกปฏิบัติอย่างจริงจัง ทำให้เกิดประสิทธิภาพในการออกเสียงภาษาอังกฤษได้ อย่างถูกต้องให้ได้มากที่สุด

6. การวัดผล ประเมินผลการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ

การวัดผลประเมินผลการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ เป็นการวัดผลประเมินผลที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2542, หน้า 39) ได้กล่าวถึงแนวทางการวัดผลประเมินผล ดังนี้

(1) การเสนอตามสภาพความเป็นจริง เป็นการประเมินคุณภาพอย่างต่อเนื่องในด้านความรู้ ความคิด พฤติกรรม วิธีการปฏิบัติและผลของการปฏิบัติของนักเรียน ได้แก่ การสังเกต การสัมภาษณ์ บันทึกจากผู้ที่เกี่ยวข้อง แบบทดสอบวัดความสามารถจริง

(2) การประเมินการปฏิบัติ เป็นการทดสอบความสามารถในการทำงานของนักเรียนภายใต้สถานการณ์ที่สอดคล้องกับความจริง 3 ลักษณะ คือ การประเมินกระบวนการ ประเมินผลผลิต ประเมินทั้งกระบวนการและผลผลิต ซึ่งมีการกำหนดวัตถุประสงค์ไว้ชัดเจน เกณฑ์การให้คะแนนที่ชัดเจน มีการกำหนดวิธีการทำงาน กำหนดความสำเร็จของงาน

ในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ผู้สอนจำเป็นต้องพัฒนาเจตคติ นิสัยและทักษะในการเป็นผู้ฟังที่ดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนจะต้องฟังการออกเสียงของผู้อื่นและต้องรับรู้เรื่องราวที่ฟังด้วย นอกจากนั้น ยังต้องมีการสังเกตและมีส่วนร่วม ในการอภิปรายเรื่องราวที่ได้ฟังจากการออกเสียงภาษาอังกฤษของเพื่อน ด้วยเหตุนี้ นักเรียนจึงจำเป็นต้องเป็นทั้งผู้ฟังและผู้ออกเสียงที่ดี

เอกสารเกี่ยวกับหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

1. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.) (2552, หน้า 8) ได้กล่าวว่า การศึกษาวิจัยได้กำหนดสาระที่ใช้ในการวิจัยคือ ชุดกิจกรรม NEW EXPRESS ENGLISH ซึ่งประกอบด้วยมาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้แกนกลาง และตัวชี้วัด สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2.1 มาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้แกนกลาง และตัวชี้วัดของแผนการเรียนรู้

NEW EXPRESS ENGLISH 3

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐานการเรียนรู้	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล	1. ปฏิบัติตามคำสั่งและคำขอร้องที่ฟังหรืออ่าน	นักเรียนสามารถบอกและสะกดคำที่เป็นชื่อประเทศ คำบอกลักษณะและอุปนิสัยของบุคคลได้
	2. อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ อ่านกลุ่มคำ ประโยค และบทพูดเข้าจังหวะ (chant) ง่ายๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน	นักเรียนรู้จักโครงสร้างของประโยคที่ใช้ในการทักทาย พูดโต้ตอบเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเพื่อนอื่นๆ ง่ายๆ ตามแบบที่ฟัง
	3. เลือก / ระบุนภาพหรือสัญลักษณ์ตรงตามความหมายของกลุ่มคำและประโยคที่ฟัง	นักเรียนพูดทักทาย พูดโต้ตอบเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเพื่อนอื่นๆ ง่ายๆ ตามแบบที่ฟัง
	4. ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนา หรือนิทานง่ายๆ	นักเรียนเห็นประโยชน์ของความสามารถในการสื่อสารในลักษณะดังกล่าว
มาตรฐาน ต 2.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ	1. พูดโต้ตอบด้วยคำสั้นๆ ง่ายๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง	นักเรียนบอก อ่านออกเสียง และสะกดคำที่เป็นชื่ออาหาร และมี้ออาหารได้
	2. ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่ายๆ ตามแบบที่ฟัง	นักเรียนรู้จักโครงสร้างของประโยคที่ใช้ในการพูดโต้ตอบเรื่องการเลือกอาหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเลือกรับประทานอาหารที่มีประโยชน์และเหมาะสมกับวัย
	3. บอกความต้องการง่ายๆ ของตนเองตามแบบที่ฟัง	นักเรียนพูดโต้ตอบเรื่องอาหารและการเลือกอาหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเลือกอาหารที่มีประโยชน์และเหมาะสมกับวัยสั้นๆ ง่ายๆ ตามแบบที่ฟังได้

ตารางที่ 2.1 มาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้แกนกลาง และตัวชี้วัดของแผนการเรียนรู้

NEW EXPRESS ENGLISH 3 (ต่อ)

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐานการเรียนรู้	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	4. พูดขอและให้ข้อมูลง่ายๆ เกี่ยวกับตนเองและเพื่อนตามแบบที่ฟังได้	นักเรียนเห็นประโยชน์ของความสามารถในการสื่อสารในลักษณะดังกล่าว
	5. บอกความรู้สึกรักของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ใกล้ตัว หรือกิจกรรมต่างๆ ตามแบบที่ฟัง	นักเรียนเห็นประโยชน์ของความสามารถในการสื่อสารในลักษณะดังกล่าว
มาตรฐาน ต 2.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน	1. พูดให้ข้อมูลตนเองและเรื่องใกล้ตัว	นักเรียนสามารถบอก อ่านออกเสียง และสะกดคำศัพท์ที่เป็นชื่อสิ่งของกับสรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของได้
	2. จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์ และสิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน	- นักเรียนรู้จักโครงสร้างของประโยคที่ใช้พูดขอและให้ข้อมูลว่าสิ่งใดเป็นของใคร - นักเรียนสามารถพูดขอและให้ข้อมูลได้ว่าสิ่งใดเป็นของใครง่ายๆ ตามแบบที่ฟัง - นักเรียนเห็นคุณค่าของความรู้สึก - นักเรียนเห็นประโยชน์ของความสามารถในการพูดขอได้ว่าสิ่งใดเป็นของใคร

จากมาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้แกนกลาง และตัวชี้วัดของสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังกล่าว ผู้วิจัยได้จัดทำเป็นหน่วยการเรียนรู้ NEW EXPRESS ENGLISH 3 ซึ่งประกอบด้วยสาระการเรียนรู้และจำนวนคาบ ดังต่อไปนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1	Friends	จำนวนคาบ	4 คาบ
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2	My meals	จำนวนคาบ	4 คาบ
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3	Whose purse is it?	จำนวนคาบ	4 คาบ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 What are you doing? จำนวนคาบ 4 คาบ

จำนวนคาบ 16 คาบ

2. กระบวนการเรียนรู้ที่ใช้ในการจัดเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามคู่มือ ACTIVITY BOOK ของสำนักพิมพ์พัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.) ของแผนการจัดการเรียนรู้ NEW EXPRESS ENGLISH 3

จากการศึกษา วิเคราะห์ถึงแผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูภาษาอังกฤษตามคู่มือ ACTIVITY BOOK ของสำนักพิมพ์พัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.) ของแผนการจัดการเรียนรู้ NEW EXPRESS ENGLISH 3 มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

(1) กระบวนการเรียนการสอนเน้นการสืบเสาะหาความรู้ เป็นการพัฒนาให้ผู้เรียนได้รับความรู้และทักษะภาษาอังกฤษ ปลูกฝังให้ผู้เรียนรู้จักการใช้ความคิดของตนเอง สามารถแสวงหาความรู้ ซึ่งมีขั้นตอน ต่อไปนี้

(1.1) ขั้นสร้างความสนใจ (engagement) เป็นการเข้าสู่บทเรียนหรือเรื่องที่น่าสนใจ ซึ่งอาจเกิดขึ้นเองจากความสงสัย หรืออาจเริ่มจากความสนใจของตัวนักเรียนเองหรือเกิดจากการอภิปรายภายในกลุ่มเรื่องที่นำเสนออาจมาจากเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น หรือเป็นเรื่องที่เชื่อมโยงกับความรู้เดิมที่เพิ่งเรียนรู้มาแล้ว เป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษสร้างคำถาม เกิดความกล้า ไม่รู้สึกกลัวหรือวิตกกังวลเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาอังกฤษ ในกรณีที่ยังไม่ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ ครูอาจให้ศึกษาจากสื่อต่างๆ หรือเป็นผู้กระตุ้นด้วยการออกเสียงให้นักเรียนฟังก่อน จากนั้นค่อยๆ ให้นักเรียนมีส่วนร่วมโดยการฝึกออกเสียงตาม เพื่อที่จะได้ออกเสียงได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น อาจรวมทั้งการรวบรวมทักษะความรู้ประสบการณ์เดิม หรือความรู้จากแหล่งต่างๆ ที่จะช่วยนำไปสู่ความเข้าใจเรื่อง การออกเสียงภาษาอังกฤษ และมีแนวทางที่ใช้ในการฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษอย่างหลากหลาย

(1.2) ขั้นสำรวจและค้นหา (exploration) เมื่อทำความเข้าใจในการฝึกทักษะออกเสียงภาษาอังกฤษว่ามีความน่าสนใจที่จะศึกษาและฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง และก็มีสำรวจตรวจสอบความพร้อมของตนเอง แล้วฝึกทักษะออกเสียงภาษาอังกฤษ อาจทำได้หลายวิธี เช่น การทำกิจกรรมภายในห้องเรียน หรือนอกห้องเรียน การฝึกฟังแบบฟังภาษาอังกฤษ การศึกษาหาข้อมูลจากเอกสารอ้างอิงหรือจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลการเตรียมความพร้อมในการฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ดีต่อไป

(1.3) ขั้นอธิบายและลงข้อสรุป (explanation) เมื่อมีข้อมูลอย่างเพียงพอจากการสำรวจตรวจสอบแล้ว ให้นำข้อมูลที่ได้นำไปช่วยในการฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ เป็นการช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้

(1.4) **ขั้นขยายความรู้ (elaboration)** เป็นการนำทักษะความรู้ในการการออกเสียงภาษาอังกฤษไปเชื่อมโยงกับความรู้เดิมหรือแนวคิดที่ได้ค้นคว้าเพิ่มเติม หรือนำข้อสรุปที่ได้ไปใช้ในการฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ อธิบายสถานการณ์หรือเหตุการณ์อื่นๆ ถ้าออกเสียงภาษาอังกฤษเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ได้มาก ก็แสดงว่าข้อจำกัดน้อย ซึ่งช่วยให้เชื่อมโยงกับเรื่องต่างๆ และทำให้เกิดความรู้ในการออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างกว้างขวางขึ้น

(1.5) **ขั้นประเมิน (evaluation)** เป็นการประเมินการเรียนรู้ด้วยกระบวนการต่างๆ ว่านักเรียนมีทักษะความรู้ในการออกเสียงภาษาอังกฤษ อะไรบ้าง อย่างไร และมากน้อยเพียงใด จากขั้นนี้นำไปสู่การนำความรู้ไปประยุกต์ในเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับการฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

วรรณิ โหงโสภา (2550) ได้พัฒนาทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหนองเต่า ตำบลหนองแขง กิ่งอำเภอบ้านแฮด จังหวัดขอนแก่น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 2 จำนวน 13 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ชุดฝึกเสริมทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งประกอบด้วย แผนการจัดประสบการณ์ ชุดฝึกเสริมทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่า 82.92 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 คะแนนของนักเรียนหลังการใช้ชุดฝึกเสริมทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สูงกว่าคะแนนก่อนทดลองใช้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.5

พูลทรัพย์ นาคนาคา (2549) ได้ศึกษาเรื่อง “การพัฒนาสื่อการเรียนเพื่อเสริมทักษะการออกเสียงอ่านหนังสือพิมพ์และวารสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาสถาบันราชภัฏ” กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาในสายศิลปศาสตร์มีคะแนนความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษาในสายวิทยาศาสตร์

ประยูร บุญสิทธิ์ (2548) ศึกษาผลสัมฤทธิ์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกุญแจวิทยพิทยาคม อำเภอศรีธาตุ จังหวัดอุดรธานี ปีการศึกษา 2547 จำนวน 161 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบทดสอบการออกเสียงก่อนและหลังการสอนด้วยเกมบัตรคำ และแบบประเมินการออกเสียง ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์การออกเสียงภาษาอังกฤษโดยวิธี

สอนแบบใช้เกมบัตรคำ มีค่าเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าค่าเฉลี่ยก่อนเรียน และผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยหลังเรียนกับก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พัชรินทร์ ประทุมสาย (2550) ได้พัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนบ้าน โสภณาค สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาขอนแก่น เขต 2 จำนวน 18 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบฝึกทักษะการออกเสียง ภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชา ภาษาอังกฤษ และแผนการจัดการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกหัดการออกเสียงภาษาอังกฤษ สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษาอังกฤษ เรื่องพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 75/75 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษาอังกฤษ ด้าน สมรรถภาพการออกเสียงโดยแบบฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับดี

สุธิดา ตาทิพย์ (2548) ได้พัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยการใช้แบบฝึก การออกเสียงคำศัพท์กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/4 โรงเรียนกุงเจริญพิทยาคม อำเภอศรีธาตุ จังหวัดอุดรธานี ปีการศึกษา 2/2548 จำนวน 20 คน ที่ไม่ผ่านเกณฑ์การประเมิน เครื่องมือที่ใช้ใน การวิจัย คือ แบบฝึกการออกเสียงคำศัพท์และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัย พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกการออกเสียง คำศัพท์มีค่าเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยการสอนแบบปกติ และผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการออกเสียง ภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกการออกเสียงคำศัพท์กับการสอนปกติ พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนเรื่องการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกการออกเสียงเฉลี่ยสูงกว่าการสอนแบบ ปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กฤติกา ปานสีทอง (2549, หน้า 91-94) ได้ศึกษาชุดพัฒนาทักษะการออกเสียงสระ และพยัญชนะในคำภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีจุดประสงค์เพื่อพัฒนา ชุดฝึกทักษะการออกเสียงสระและพยัญชนะในคำภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีปัญหาการออกเสียงสระและพยัญชนะในคำภาษาอังกฤษ ซึ่งไม่มีในระบบภาษาไทย จำนวน ทั้งสิ้น 8 ชุด ซึ่ง 8 เสียงนี้มีเป็นปัญหาต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนไทย ผลการวิจัย แสดงให้เห็นว่า ชุดฝึกแต่ละชุดช่วยให้นักเรียนแก้ไขปัญหาการออกเสียงได้ คะแนนโดยเฉลี่ยของ นักเรียนจากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ของการออกเสียงของชุดฝึกแต่ละชุด หลังการใช้ชุดฝึกสูงกว่าก่อน ใช้ อย่างน้อยมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.5

รัชณี มโนอ้อม (2548, หน้า 87-89) ได้ศึกษาการอ่านออกเสียงควบกล้ำท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำของเสียงท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความยากง่ายในการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำท้ายคำตามทฤษฎีการศึกษาเปรียบเทียบต่างกับความถูกต้องในการออกเสียง และเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงได้ถูกต้องระหว่างเพศชายและเพศหญิง งานวิจัยชิ้นนี้ศึกษาตัวแปรภาษาจำนวน 6 ชุด ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำท้ายคำเป็นรูปแปร 5 ประเภทคือ 1) ออกเสียงได้ถูกต้องทั้งสองเสียง 2) ตัดเสียงควบกล้ำออกเสียงหนึ่งเสียง 3) เปลี่ยนเสียงควบกล้ำหนึ่งเสียงหรือสองเสียง 4) ตัดเสียงควบกล้ำออกหนึ่งเสียงพร้อมทั้งเปลี่ยนเสียงที่เหลือ และ 5) เพิ่มเสียง ในงานวิจัยครั้งนี้ ตัวแปรภาษากลุ่มที่เป็นเสียงก้องกังวาน (Resonant) มีการออกเสียงได้ถูกต้องมากที่สุด

ธิดารัตน์ พวงงาม (2548 อ้างถึงใน ชินอนงค์ ประทุมชาติ, 2553) ได้ศึกษาผลของกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 4 จังหวัดขอนแก่น จากผลการวิจัยพบว่า คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์สูงกว่าก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผลทำให้เยาวชนมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมากยิ่งขึ้น

สุรพันธ์ กุศลสง (2543, หน้า 55) ศึกษาพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษและการฟัง โดยนักเรียนได้รับการฝึกฝนตามทฤษฎี ธรรมชาติประกอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ มีความสามารถในการออกเสียงหรือพูดสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกสอนตามคู่มือครู

รัตติยา ภูมิสาขคร (2540) ศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาด้วยรูปแบบการใช้กิจกรรมในการฝึกทักษะการออกเสียงหรือการพูดและการฟัง มีความสามารถสูงกว่าการสอนภาษาอังกฤษตามคู่มือครู และทำให้นักเรียนกล้าที่จะออกเสียงหรือพูด กล้าแสดงออก และออกเสียงหรือพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว

บุษบา โขชน์ช่วยชู (2537) ได้ศึกษาผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงในการเรียนภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเมืองร้อยเอ็ดที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 66 คน แบ่งเป็นกลุ่มโดยจับสลากเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 32 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 34 คน ใช้เวลาในการทดลองจำนวน 16 คน 4 สัปดาห์ ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่เรียน

การเขียนตามวิธีเรียนแบบร่วมมือมีความสามารถในการเขียน และมีแนวคิดในการเขียน ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนการเขียนแบบ ปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วรรณกร หมอยาคี (2544) ได้ศึกษาผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค การแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลสามเสน จำนวน 78 คน ผล การศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนรู้ด้วยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยใช้เทคนิคแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์มี การรับรู้ความสามารถของตนเองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01

อมัด ไญณี คาโอะ (2541) ได้ศึกษาผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือต่อสัมฤทธิ์ผล ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแสงธรรมวิทยา จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 74 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง นักเรียนหญิง 39 คน นักเรียนชาย 35 คน ซึ่งแยกกันเรียน โดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือ พบว่า คะแนนของนักเรียนที่ได้ จากการทดลองหลังการสอน โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือสูงกว่าก่อนการสอนอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนส่วนใหญ่มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนแบบร่วมมือ

นิศารัตน์ ชื่นใจ (2544) ได้ศึกษาเรื่องการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อ พัฒนาความสามารถในการอ่านเร็วของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 10 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าวิจัย ประกอบด้วย แผนการสอนที่มีแบบทดสอบเป็นรายบุคคล จำนวน 8 แผน แบบบันทึกผลความสามารถใน การอ่านเร็ว และแบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่า กิจกรรม การเรียนรู้การอ่านเร็วส่งผลให้นักเรียนมีการพัฒนาความสามารถในการอ่านเร็วขึ้น และมีการพัฒนา พฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น

ศรียวีตรา รักพุดชา (2547) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้ กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษานครราชสีมาเขต 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโตนดพิทยาศาสตร์ จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 28 คน ระยะเวลาที่ใช้ใน การทดลองเป็นเวลา 15 ชั่วโมง ผลการศึกษาพบว่า การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม การเรียนรู้แบบร่วมมือ ทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าแสดงความคิดเห็น มีทักษะใน การทำงานกลุ่ม มีความรับผิดชอบ ให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จึงส่งผลให้นักเรียนมีการพัฒนา ทักษะภาษาอังกฤษดีขึ้น

กุลชาติ โยสีดา (2529, หน้า 78-82) เปรียบเทียบความสนใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง-พูด เพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบเน้นปฏิบัติ และวิธีสอนแบบตามคู่มือ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเน้นปฏิบัติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ การฟัง-พูด และความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนรู้โดยวิธีสอนตามคู่มือครู

ชนะพล คุลยเกษม (2528, หน้า 67) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการสอนแบบเน้นปฏิบัติกับการสอนแบบบรรยาย ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนวิชาสังคมศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอุดรพิทยานุกูล อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี จำนวน 2 ห้องเรียน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบเน้นปฏิบัติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมีความคงทนในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบบรรยาย

รจนา ชัยมีเขียว (2530, หน้า 83) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความสนใจต่อวิธีสอนการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอน โดยคารอทิปรายกลุ่ม การเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ และการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนที่เรียน โดยคารอทิปรายกลุ่ม การเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติ และการเรียนตามคู่มือ มีผลสัมฤทธิ์ทางการพูดและความสนใจต่อวิธีสอนพูดแตกต่างกัน

วาสนา ปัทมาลัย (2529, หน้า 78-83) ได้ศึกษาผลของการเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติที่มีต่อความขยันหมั่นเพียร ในการวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุกุลวิทยาลัย จังหวัดเลย จำนวน 14 คน ซึ่งมีพฤติกรรมความขยันหมั่นเพียรต่ำ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Lim (2007) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับนิสัยการออกเสียงของนักเรียนฝึกหัดครู (TESL Trainee Teachers) จากวิทยาลัยครู 3 แห่งในประเทศมาเลเซีย ผลการศึกษาส่วนใหญ่ไม่พัฒนานิสัยการออกเสียงของตน นักศึกษาประมาณ 40% เท่านั้นที่ยอมรับว่าการออกเสียงเป็นกิจกรรมการพักผ่อนที่ชอบมากที่สุด

Scales and Burley (1984 อ้างถึงใน Eng, 2009, p.75) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการออกเสียงของนักศึกษามหาวิทยาลัยในประเทศเซเนกัล พบว่านักศึกษาไม่ว่าในสภาพสมรสและการศึกษาระดับใดก็ตาม มีความสุขกับการออกเสียงและยินดีในโอกาสที่จะได้พัฒนาการออกเสียงของตนเอง

Gan Say Eng (2009) ได้ศึกษาเรื่อง Reading Habits English Studies Optionists of Maktab Perguruan Tekrik, Kuala Lumpur กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาฝึกหัดครูจำนวน 47 คน จุดประสงค์ของงานวิจัยคือ ต้องการทราบพฤติกรรมการออกเสียง ปัจจัยที่เป็นสาเหตุของปัญหาการออกเสียงและความคิดเห็นเพื่อพัฒนานิสัยการอ่าน ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาขาดลักษณะนิสัยการออกเสียงที่ดี และยอมรับว่าไม่มีความเชื่อมั่นในการออกเสียงของตนเอง สาเหตุของปัญหาการออกเสียงคือ หลักสูตรการเรียนที่ยากและการบ้านที่มากเกินไปจนทำให้นักศึกษาไม่มีเวลามากเพียงพอสำหรับการอ่าน สาเหตุหลักหรือแรงจูงใจในการอ่านคือ ความต้องการที่จะสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร แต่อย่างไรก็ดี นักศึกษายังตระหนักรู้ถึงความสำคัญของการออกเสียง และมีความสนใจที่จะพัฒนานิสัยการออกเสียงของตนเอง

Mokhtari and Sheorey (2010) ศึกษาเรื่อง Reading Habits of University ESL Student at Different Levels of English Proficiency & Education โดยทำการศึกษาจากนักศึกษาต่างชาติที่เรียนภาษาอังกฤษเน้นภาษาที่สอง (ESL0 ในมหาวิทยาลัย Oklahoma State University) พบว่า นักศึกษายอมรับว่า ความสามารถทางการออกเสียงที่ดีเป็นสิ่งสำคัญและเป็นประโยชน์สูงสุด นักศึกษาทั้งผู้ที่มีความสามารถทางการออกเสียงสูงหรือต่ำต่างยอมรับตรงกันว่า พวกเขาใช้เวลาในการออกเสียงอ่านตำราเรียนหรือหนังสือที่เกี่ยวข้องกับวิชาที่เรียนมากกว่าหนังสือชนิดอื่นๆ

Kaur and Thiyagarajah (2008) ได้ศึกษาเรื่อง The English Reading Habits of ELIS Students in University Science Malaysia โดยสำรวจจาก นักศึกษาปีหนึ่งจำนวน 80 คน ที่สมัครเรียนในระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษและวรรณคดี (ELLS) ของคณะมนุษยศาสตร์ ผลการศึกษาปรากฏว่า นักศึกษาขาดนิสัยที่ดีในการออกเสียงและนักศึกษาทราบว่า ความสามารถทางการออกเสียงของตนไม่ถึงระดับความคาดหวังของครูผู้สอน

Mitchell (2006) ได้ศึกษาเรื่อง The Reading Attitudes and Behaviors of high school Students โดยใช้แบบวัด Teale – Lewis Reading Attitude Scales and Reading Behavior Profile ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างสนใจการออกเสียง เพื่อความสำเร็จทางวิชาการมากกว่าอ่านเพื่อความเพลิดเพลินของตนเอง

Cicekdag (1995, pp. 59-64) ศึกษาเรื่อง การเรียนรู้ภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสาร พบว่า นักเรียนกระตือรือร้นในการทำงานร่วมกันเพื่ออภิปรายในหัวข้อที่กำหนดและก่อให้เกิดการเรียนรู้ทางภาษาตลอดจนมีความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อสารที่เพิ่มสูงขึ้น

Escola (1980, pp. 1985A-1986A) ศึกษาเรื่อง กิจกรรมภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสาร พบว่า การจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ทำให้นักเรียนมีพัฒนาทักษะด้านการออกเสียงหรือการพูดและการฟัง และมีความสามารถสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติ

Brandt (1995) ได้ศึกษาเรื่อง ผลของการเรียนแบบร่วมมือกับการเรียนแบบปกติที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและการยอมรับตนเองของนักเรียนที่มีความสามารถจำกัด กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนเกรด 9-12 ในเขตเมือง จำนวน 74 คน ที่มีความสามารถในการเรียนคณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง และวิทยาศาสตร์ จำนวน 74 คน โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ และกลุ่มควบคุม

Bejarono (1987, pp.45-49) ได้ศึกษาวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือกับกลุ่มเด็กในห้องเรียน ที่เรียนภาษาทดลองกับนักเรียนระดับ 7 จำนวน 665 คน โดยใช้วิธีสอน 2 แบบ คือ การเรียนแบบร่วมมือในกลุ่มเล็ก (STAD) กับการเรียนทั้งชั้นวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนเป็นภาษาต่างประเทศ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือในกลุ่มเล็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนแบบทั้งชั้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

Wood (1997, p.29) ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่อง การได้รับประสบการณ์จากการสืบเสาะของการเรียนรู้แบบร่วมมือใน โรงเรียนมัธยมศึกษา ค้นพบว่า การเรียนรู้ได้มีการสืบเสาะเพื่อเชื่อมโยงให้มีประสิทธิภาพซึ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จในห้องเรียนของนักเรียน โรงเรียนมัธยมโดยมีการสัมภาษณ์ และสำรวจ ผู้ค้นคว้าทดสอบในห้องเรียนของนักเรียนในชั้นระดับ 7 ของนักเรียนมัธยมแห่งหนึ่ง ซึ่งสร้างความรู้โดยกลุ่มร่วมมือ ซึ่งเป็นความสำเร็จ ปราชญ์ผลในการใช้ความเหมาะสมในการทำงานหนักเพื่อเป็นตัวบ่งชี้ซึ่งเป็นสิ่งที่มากกว่าความรู้เกี่ยวกับความเข้าใจในกลุ่มความร่วมมือ

Chareles (1974, p.4713) ได้ศึกษาการสอนวิชาสังคมศึกษากับนักเรียนมัธยมศึกษา จำนวน 294 คน โดยใช้เวลาทดลอง 5 สัปดาห์ พบว่า นักเรียนที่เรียนวิชาสังคมศึกษาโดยใช้การเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติในสถานการณ์จำลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ไม่ใช้การเรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

Wagner (1978, pp. 244-245) ได้ศึกษาการเรียนรู้อยู่แบบเน้นปฏิบัติเพื่อสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างกลุ่มชน โดยทดลองกับนักเรียนอายุ 9-10 ปี ให้เรียนรู้แบบเน้นปฏิบัติโดยแสดงความรู้สึกในการที่ถูกรุกราน และเป็นการเน้นคุณค่าของการติดต่อสื่อสาร โดยการปฏิบัติ ผลปรากฏว่า เด็กมีความเข้าใจและประทับใจในเรื่องที่ให้ปฏิบัติมาก เด็กเกิดความรู้สึกสงสาร

จากการศึกษางานวิจัย พบว่า การฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษในการเรียนภาษามีส่วนสำคัญในการที่จะทำให้นักเรียนมีโอกาสได้เรียนรู้พัฒนาทักษะในด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษให้เพิ่มมากขึ้น ทำให้มีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง มีความมั่นใจในตนเองกล้าแสดงออกโดยการพูดภาษาอังกฤษได้มากขึ้น และช่วยส่งเสริมและส่งผลให้มีการฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพอีกด้วย